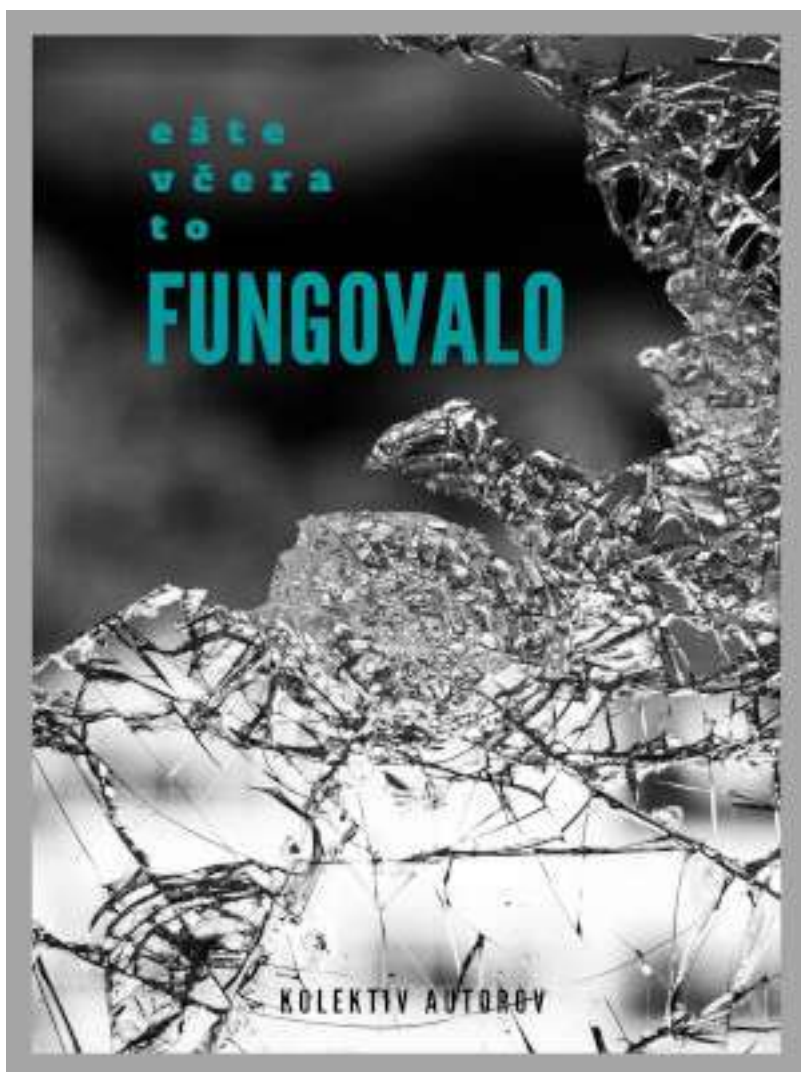

Ešte včera to fungovalo

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Komunita	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2020)	110001

O knihe

Ešte včera to fungovalo je komunitná zbierka poézie a rôznych druhov prózy, ktorá je veľmi rozmanitá. Každé dielo má jediná spoločnú vlastnosť: Fakt, že niečo ešte včera fungovalo. Takto sa začína každé dielo, ale ako dej pokračuje, to je na každom autorovi. Výsledkom je množstvo diel, z ktorých je každé iné. Od smutnej, romantickej poézie po vtipné až absurdné životné situácie.

Knihy sa zúčastnili tak autori Greenie knižnice, ako i rôzni nadaní a tvoriví ľudia, ktorí chcú ukázať niečo zo svojej kreativity. Kniha sa skladá z dvoch častí – zo ženského oddelenia, kde nájdete množstvo poézie a celkovo ženský pohľad na svet a z mužskej časti, kde dominuje humor a niekedy až príliš reálny pohľad na problémy.

Autori

Kniha vznikla postupne, pričom posledná uzávierka pre nové práce bola 1. Apríla 2020. Zapojilo sa tak presne 30 autorov. Každý mohol napísať od jedného po 5 diel, pričom každé dielo musí začínať na Ešte včera to fungovalo. Celkovo sa tak zapojili nielen autori Greenie knižnice, ale aj dlhodobí spolupracovníci a tiež úplne neznámi ľudia, ktorí majú radi písanie a kreativitu. Zbierka tak má príspevky v slovenskom i českom jazyku.

Martina Bachratá, Renáta Montmartre Bogdáni, Zuzana Roško Brabcová, Patrícia Brestovanská, N. K. Csóka, Katarína Demeterová, Zuzana Balašiová Donátová, Andrea Ferencová, Kristína Hrušková, Tereza Hrušková, Barbora Jiříčková, Annamária Kopkášová, Mária Margitfalviová, Martina Némethová, Mária Nováková, Beáta Plučinská, Mária Streicherová, Jana Kuricová Tomaľová, Emma Tomková, Monika Abdu Touderová, Zuzana Volentierová, Broňa Zelená, Diana Žalobínová

Tomáš Beník, Simon Dobeš, Stanislav Hoferek, Peter Jarkuliš, Peter Kalva, Erik Kriššák, Ladislav Mrena, Dominik Nandráži, Pavel Novák, Pavel Sekerák

Obsah

Ešte včera to fungovalo.....	1
O knihe.....	2
Autori.....	4
Obsah.....	5
Ženské oddelenie.....	8
Nenaplnené sny (Martina Bachratá).....	10
Sklamanie (Renáta Montmartre Bogdáni).....	11
Teória chaosu (Renáta Montmartre Bogdáni).....	12
Zahalené tváre (Zuzana Roško Brabcová).....	14
Porcelánová utópia (Patrícia Brestovanská).....	15
Okrídlená nádej (Patrícia Brestovanská).....	17
Nostalgie (N. K. Csóka).....	31
Úvaha - Ako bolo a (ne)bude? (Katarína Demeterová).....	33
Čas včerajškov (Katarína Demeterová).....	34
Čas zajtrajškov (Katarína Demeterová).....	35
Fungovalo (Zuzana Balašiovová Donátová).....	36
Ešte včera (Zuzana Balašiovová Donátová).....	37
Odhodlanie (Zuzana Balašiovová Donátová).....	38
Režisér (Zuzana Balašiovová Donátová).....	39
Letím preč (Andrea Ferencová).....	40
Není tak zle (Kristina Hrušková).....	41
Odploslech (Tereza Hrušková).....	42

Nečekaná zmena programu (Barbora Jiříčková).....	44
Nebesá a démoni (Annamária Kopkášová).....	48
Spomienky (Mária Margitfalviová).....	51
Vendelín (Mária Margitfalviová).....	53
Ako som nadbiehala päťdesiatnikovi (Mária Margitfalviová)	54
Posledná jeseň (Martina Némethová).....	56
Betónová láska (Mária Nováková).....	58
Nemožné (Mária Nováková).....	59
Prebudenie (Mária Nováková).....	60
Výťah (Mária Nováková).....	61
Tvoj osud (Beáta Plučinská).....	62
A čo bolo včera? (Mária Streicherová).....	63
Ad finem (Jana Kuricová – Tomal'ová).....	64
Šťastie na predaj (Jana Kuricová – Tomal'ová).....	67
Včera (Jana Kuricová – Tomal'ová).....	70
Slnko v sieti svieti (Emma Tomková).....	72
Zranená (Monika Abdu Touderová).....	73
Deň potom (Zuzana Volentierová).....	74
Takto som dopadol (Zuzana Volentierová).....	76
Víťaz (Zuzana Volentierová).....	81
Vo vyšetrovacej miestnosti (Broňa Zelená).....	83
Tajná láska (Broňa Zelená).....	84
Dnes (Broňa Zelená).....	85
Sedmokráska (Diana Žalobínová).....	86

Mužské oddelenie.....	87
Podnikateľská epizóda (Tomáš Beník).....	89
Rozklad vírusom (Tomáš Beník).....	92
Ja, Arki (Simon Dobeš).....	94
Kávovar (Stanislav Hoferek).....	102
Homeopatický taxík (Stanislav Hoferek).....	104
Metla (Stanislav Hoferek).....	106
Vlkolínec power! (Stanislav Hoferek).....	108
Nedokonalá vražda (Stanislav Hoferek).....	110
Zbohom (Peter Jarkuliš).....	112
Choroba (Peter Jarkuliš).....	113
Konečne sú tu! (Peter Kalva).....	115
Ešte včera to fungovalo (Erik Kriššák).....	121
Predobedný nákup (Ladislav Mrena).....	122
Sľuby (Dominik Nandráži).....	127
Krátky život Boha (Dominik Nandráži).....	128
Tanya (Pavel Novák).....	129
Nemožné (Pavel Sekerák).....	130
Neskoro (Pavel Sekerák).....	131
Reklamácia (Pavel Sekerák).....	132
Vrany (Pavel Sekerák).....	133
Ticho (Pavel Sekerák).....	134

Ženské oddelenie

Nenaplnené sny (Martina Bachratá)

Ešte včera to fungovalo,
a dnes si pochoval všetky moje sny,
zahrabal pod čiernu zem natrvalo,
zostali len holé spomienky.

Ešte včera si mi vravel, ako ma miluješ,
a dnes už zahŕňaš citmi inú ženu,
dobré si vedel, že všetko smieš,
ale zlomiť mi srdce, to je cesta k pohrebu.

Ešte včera som bola pre teba tá jediná,
a dnes viem, že už nepatrím nikomu, prázdna fľaša od vína, som už opitá,
láska pre mňa stratila hodnotu.

Ešte včera si si ma chcel vziať,
a dnes tu plačem sama, od slz premočená,
bez žiadnej nádeje na návrat,
končím tento život žiaľom utrápená.

Sklamanie (Renáta Montmartre Bogdáni)

Ešte včera to fungovalo, si mi klamal
že si sám a úprimný
no priviedol si mi grázla
čo ma udrel, kradol mi
nielen chleba, či cibuľu
ale psa a dôstojnosť
Avšak s tebou, truľo sprostý
prišiel ten nezvaný hosť

Ešte včera som verila
že za srdce srdce dáš
neoklameš, neokradneš
zlému vplyvu odoláš

Ešte včera si mal šancu
azda stú, či stoprvú
fungoval si horko–ťažko
no stratil si dôveru

Teória chaosu (Renáta Montmartre Bogdáni)

Ešte včera to fungovalo, ale podľa Murphyho zákona: Všetko, čo sa môže pokaziť, sa aj pokazí.

Ako autori Greenie knižnice sme dostali kreatívnu úlohu: napísať poéziu, či prózu začínajúcu slovami Ešte včera to fungovalo.

Došli básne, zväčša o láske. Ešte včera to fungovalo a dnes už nie. Dnes mi spadli ružové okuliare, dnes som pochopila, že si ma oklamal, podviedol, opustil, zradil...

Pominuteľnosť vecí a javov je však vo všetkom:

Ešte včera to fungovalo a dnes? Pokazila sa mi práčka, vybuchol plyn, elektrina spôsobila skrat, plynové výpary otrávil ľudí, rozostavaný most sa zrútil do doliny a pochoval robotníkov.

Ešte minulý týždeň fungovali školy, škôlky, úrady. Ľudia sa navštevovali, objímali, podávali si ruky. A dnes? Sme v dobrovoľnej karanténe kvôli hroziacej epidémii nového koronavírusu. Chodíme len po chleba a späť.

Veď aj samotný organizmus je ako stroj: mozog riadi, srdce bije, pľúcami dýchame.

Ešte včera to fungovalo a dnes mu srdce dotýklo. Zajo leží vystretý v klietke, mača na chodníku s odkusnutou hlavou, babka na prechode bez známok života. Zrazenú líšku prechádza jedno auto za druhým až je z nej len krvavá kaša.

A čo samotná spoločnosť? Ešte včera to fungovalo a dnes už nezaberajú staré lži. Ešte vlani sme mali Kotlebu za neškodného blázna a dnes ho volí stále viac ľudí? Ešte jeho prvú stranu sme boli schopní rozpustiť, ale jeho politická sila stále rastie.

A čo mentálne zdravie, medziľudské vzťahy? Ešte včera to fungovalo a dnes ma už nespoznáva. Ešte včera sa mi zdravil a dnes už odvracia hlavu. Ešte včera bol živý a zdravý, ale spadol zo schodov a dnes je už všetko inak.....

Pominuteľnosť, krehká rovnováha vecí, nás núti vážiť si aj samozrejmosť. Lebo zajtra mnohé z toho, čo dnes ešte fungovalo, môže vypovedať službu.

A naše straty si ani nedokážeme dopredu predstaviť. Lebo realita býva šokujúcejšia, než naše najdivokejšie sny.

Zahalené tváre (Zuzana Roško Brabcová)

Ešte včera to fungovalo
Prisnil sa mi strašný sen
Pýtam sa „Čo sa stalo len“
Slnko za nám za mrakmi skrýva.
Ten hore nám zhora varovný prst dáva!
Ľudia plačú nariekajú, že lekárom
ich blízky pod rukami umierajú.
Plače nám už celý svet,
tíško oni šeptajú
„Už nám pomoci niet“
Včera nám to fungovalo
a dnes nás to všetkých zruinovalo.
Zahalili sme si tvár a na rukách
rukavice mám
Ľudia sa tak veľmi boja
ale nevzdajú sa bez boja!
Príde raz ten krásny deň,
keď na rúško, rukavice
si „spomeniem len“
Uzdraví sa celý svet a
vyrastie nám „lásky kvet“

Porcelánová utópia (Patrícia Brestovanská)

Ešte včera to fungovalo,
kreslila som na plátno,
k šťastiu chýbalo málo,
srdce necítilo prázdno,

život sa mi stále mení,
už netuším čo sa stane,
spočívam pri starom kmeni,
jeho túžby sú mi známe,

vietor mi do ucha šepká,
a osud nabúral plány,
dohorela jasná sviečka,
porazil ma anjel zradný.

žiaľ s úsmevom pretkaný,
sa miesi v tichej duši,
opäť strácam zábrany,
len málokto to tuší,

začínam byť divoká,
keď ma bolesť vraždí,
nespraví zo mňa otroka,
nebudem ako každý,

túlam sa nocou nevernou,
chcem uniknúť proroctvu,
bojujem s tichou premenou,
odmietam ruku pomocnú,

snažia sa ma iba zlomiť,
a zosadiť ma z dúhy,
nútia ma byť malý hobit,
byť ako jeden či druhý,
už ma to vážne nebaví,
klaňať sa cudzím larvám,
utekám z chorej zábavy,
pred láskou stále váham.

Okrídlená nádej (Patrícia Brestovanská)

Ešte včera to fungovalo. Juraj a Martina tvorili ten najšťastnejší pár na svete. A dnes je už všetko úplne inak. Nevedel sa so svojou frajerkou nijako spojiť. A preto sa rozhodol, že ju nečakane prekvapí.

Postával pred obchodom a čakal na ňu. Už sa jej snažil niekoľkokrát dovolať, ale po každej ho zrušila. Netušil, aký dôvod sa za tým skrýva, ale rozhodol sa ho zistiť. Rozhliadol sa po okolí a netrpezlivo podupával po chodníku. Ani sa nenazdal a ubehlo dvadsať minút. Rozmýšľal nad tým, prečo jej to tak dlho trvá. Ešte včera mu hovorila, že sa chystá len na malý nákup. Pozrel cez sklo dovnútra malej prevádzky na potraviny. Po obchode pobežovali mladé brigádničky, ktoré mali plné ruky práce. Do regálov ukladali ovocie, zeleninu, mliečne výrobky a rôzne sladkosti. Ako sa tak díval, tak si všimol, že sa na neho pozerá jedna z nich. Bola to útla blondína so zelenými očami, ktorá nemala viac ako sedemnásť rokov. Hoci bola atraktívna, nedával jej žiadnu nádej. V jeho srdci už bola iná žena a nemal v pláne to meniť. Dúfal, že ju medzi nimi niekde uvidí, ale ako keby sa vytratila. Hodinky na ruke mu ukázali, že už prešlo ďalších päť minút. Pomaly sa chystal k odchodu, až z dverí vyšla jeho frajerka.

Keď ho zbadala, tak sa prekvapene na neho pozrela. „Ahoj, nečakala som ťa tu. Išiel si do potravín?“, opýtala sa hlbokým hlasom.

Juraj videl, že má plné ruky a rozhodol sa zachovať ako džentlmen. „Môžem ti pomôcť s taškou?“

Zatvárala sa, ako keby jej navrhol švédsku trojku. „Ďakujem, ale zvládnem to sama,“ zdvihla si tašku s nákupom vyššie a uprene sa na neho pozrela. „Stále si mi neodpovedal, prečo si prišiel,“ zvolala nespokojne a dožadovala sa jeho odozvy.

Vopchal si ruky do vreciek nohavíc. „Chcel som ťa len vidieť,“ vyhol sa jej pohľadom.

„Vidíš ma predsa každý deň, Juraj,“ pripomenula mu fakt, že sú spolu viac ako je zdravé. „Nešla som bez teba na dovolenku na Havaj, iba do obchodu.“

Muž to už viac nevydržal a začal ju spovedať. „Prečo si mi nedvíhala mobil?“, ozval sa s výčitkami. „Volal som ti najmenej trikrát.“

„Bolo to šesťkrát,“ opravila ho jeho frajerka. „Myslíš, že nemám iné starosti? Vieš, že doučujem angličtinu. Nemohla som ti dvihnúť. Klient si platí za každú minútu,“ vysvetlila mu učiteľským tónom.

Prikývol. „Áno viem. Takže nič iné v tom nebolo? Iba si doučovala nejaké dievča?“ opýtal sa upodozrievavo.

Chlapca,“ opravila ho.

Rozšírili sa mu zreničky. „Ako starého?“, ozval sa žiarlivo. Okamžite ho napadol scenár, kde ho jeho frajerka s niekým podviedla.

Usmiala sa. „Len teraz nastúpil do tretieho ročníka základnej školy. Rozhodne v ňom nehľadaj konkurenta,“ pobavene odpovedala. Hoci ju tešil jeho záujem, myslela si, že to s tou starostlivosťou preháňa. „Je u vás v rodine nejaký policajt?“

Nechápavo na ňu pozrel. „Prečo?“

„Lebo sa správaš, ako keby si vypočúval páchatel'a,“ nepodarilo sa jej skryť úsmev. „Ak by ste nejakého mali, dalo by sa to ľahšie vysvetliť.“

Zamračil sa. „Je zlé, že sa o teba bojím? Chodíme spolu už tri mesiace, Mať'a.“

„A práve preto by si mi mal veriť. A nechodiť za mnou pred obchod, aby si ma mohol skontrolovať ako žiarlivý milenec,“ povedala bez okolkov.

Sčervenali mu líca. „Vieš, že mi na tebe záleží. Nevymenil by som ťa za žiadnu inú ženu. Ale po tom, čo som sa sklamal v Lucii, im už neverím.“

Zažmurkala. „Ani mne nie?“, urazene na neho fľochla.

Tváril sa, ako keby ho niekto pristihol pri vykradnutej banke. „Mám ťa rád, o tom nemôžeš pochybovať.“

Mykla plecami. „No a? Aj ja mám rada čokoládu a napriek tomu neverím, že je zdravá,“ poukázala na odlišný príklad.

„To s tým predsa nemôžeš porovnávať, Mať'a,“ zvolal prísne a odmlčal sa. O chvíľu pokračoval rozhodnejším hlasom. „Lucia ma ťahala za nos a ja mám stále pred očami, akého debila zo mňa spravila. Dokážeš to pochopiť?“, osočil sa na ňu.

Zúžila modré oči. „Myslím si, že by si si mal ujasniť, čo od vzťahu vlastne chceš. Tak sa mi zdá, že v tom máš bordel,“ zvolala nahnevane a odstúpila od neho.

Juraj sa tváril zmätene. Nečakal, že zaujme taký postoj. Chcel veriť, že si to spolu vysvetlia a bude medzi nimi, všetko také ako predtým. Namiesto toho sa pozeral na jej štíhly chrbát, ktorý zakrýval dlhé čierne vlasy. Za žiadnych okolností nechcel, aby sa na neho hnevala. A už vôbec nie, aby ho ignorovala. Bol si vedomý, že sa chová ako zaľúbený somár, ale nemohol si pomôcť. Jeho náklonnosť k nej bola silnejšia ako zdravý rozum. Videl, ako prešla cez neho, ani sa neobzrela. Dodalo mu to odvalu urýchlene konať. „Nechcel som ťa porovnávať so svojou frajerkou. Nenaznačoval som tým, že si rovnaká ako ona.“

Prudko sa k nemu otočila. „Ale spravil si to! A nebolo to po prvý raz. Mňa už nebaví ti dokazovať, že sú aj normálne ženy a nie všetky sa správajú ako mrchy,“ hlesla a odsunula si z tváre prameň. „Ak si to za tie tri mesiace nášho vzťahu nepochopil, asi nemá zmysel v tom pokračovať,“ povedala pevným hlasom.

Bezradne si vošiel rukou do vlasov. Z toho, čo mu povedala, nebol ani trochu nadšený. Všetko nasvedčovalo tomu, že sa s ním chce rozísť. Všetko im klapalo perfektne, rozumeli si, podporovali sa a boli si oporou. Pravdou bolo, že nad ním mali stále démoni moc, pretože sa nevedel spamätať z rozchodu s bývalou frajerkou. Veľmi ju ľúbil a ona sa jeho láske vysmiala do tváre. Nephrehrýzol to a neustále mal na pamäti, že z neho spravila zúfalca. Nechcel dopustiť, aby ho postretol rovnaký osud. Aby v ňom prebudil nedôveru a zničil mu dobre sa rozvíjajúci vzťah so súčasnou priateľkou. So ženou, na ktorej mu skutočne záležalo a ktorú si vážil. Ale tak sa zdalo, že všetko pokašľal. Bol odhodlaný to napraviť. „Nechcem sa rozísť, Maťa. Mám ťa rád a nechcem byť bez teba. Lucia je minulosť, nezáleží na nej. A viem, že by som to už nemal v sebe riešiť, ale stále ma to števe. Strávil som s ňou dva roky a nevidel aká je naozaj. A z toho sa človek len tak nevyspí,“ povedal zahorknutým hlasom.

Pozrela mu do očí. „Viem, že to musela byť pre teba rana, ale nie si v tom sám. Tiež som sa rozišla po dlhom čase s bývalým frajerom. A popálila som sa už niekoľkokrát. Išla som do vážneho vzťahu s tým vedomím, že to vydrží. A znova a znova som narážala do múru. Akurát ja sa na rozdiel od teba neľutujem. A nekopem šťastie ako futbalovú loptu do vlastnej brány. Uzavrela som minulosť a začala som odznova,“ venovala mu vážny pohľad. „Myslela som si, že v tom máme obaja jasno a chceme byť spolu.“

„Veď to je pravda,“ vyhrkol nepremyslene. „Ako som povedal, nechcem sa rozísť. Dlhो som čakal na niekoho ako si ty. Neverím, že sa chceš so mnou

rozísť po tom všetkom, čo sme zažili,“ presviedčal skôr sám seba než ju a modlil sa, nech nie je neskoro.

Martina si hlasno vzdychla. „Ak mám byť úprimná, neviem či chcem pokračovať. Ja vo vzťahu potrebujem cítiť istotu, byť s niekým, kto sa chová dospelé a vie si stáť za svojim rozhodnutím,“ povedala sklamané. „Myslela som si, že si to ty, ale asi som sa mýlila,“ sklopila hlavu a pozrela do zeme.

Nečakane ju chytil za ruku. „Nechcem, aby to medzi nami takto dopadlo. Aby sa rozbili naše plány a čo sme si spoločne vydobyli len preto, že je medzi nami nedôvera. Ale skús pochopiť aj mňa. Takto to začalo aj s Luciou, keď ...“

Skočila mu do reči. „A sme znova pri tom, čo predtým. Nevieš sa odpútať od predošlého vzťahu, tak nemôžeš chcieť pokračovať v tom súčasnom. Chápeš, že mňa nejaká tvoja bývalá vôbec nezaujíma? Mám ju v paži, neriešim čo sa s ňou stalo ani ako žije. Je mi to úplne jedno. Ale pokiaľ ty sa v tom budeš stále vrtáť, tak sa so vzťahom nikam nepohneš,“ povedala bez servítky. „Mňa nezaujíma, čo sa stalo, mňa sa to netýka. Mal by si už pochopiť, že ani ona teba nerieši. Ale pokiaľ budeš stále spomínať minulosť, nikam sa nepohneš,“ Sledovala, ako sa prekvapene tvári, ale nenechala sa odradiť jeho pohľadom. „Ja potrebujem niekoho, kto sa vie rozhodovať, stojí si za slovom a nebojí sa prekážok.“

Juraj mal pocit, ako keby ho privalil balvan. Na chvíľu si myslel, že sa zadusí. Martina mu bola čoraz vzdialenejšia a už ani nedúfal, že sa jej ju podarí presvedčiť. Urobil chybu, pretože jej až príliš často spomínal Luciú. A tým stratil jej dôveru a chuť s ním niečo budovať.

Pozrela na neho ako na cudzinca. „Už minule som nad tým uvažovala, ale stále sa opakuje to isté. A ja už nemám energiu ti dokazovať opak,“ zahľadela sa do prázdna. „Bude najlepšie, keď to ukončíme.“

Bolo to, ako keby do neho udrel blesk. Nečakal, že mu tak na rovinu šplechne do tváre, že to s ním chce ukončiť. Nebol na to pripravený. Cítil sa ako nejaká troska, ktorá si odvyká od drog. Bol bezmocný voči tomu čo sa dialo. A vtedy ho napadlo niečo, nad čím predtým ani neuvažoval.

„Povedz mi pravdu, Martina,“ zvolal rázne. „Je v tom niekto iný?“

Prevrátila očami. Nemohla uveriť, že sa jej to pýta. Mala o to väčšiu chuť odísť a viac sa mu neozvať. „Čože? Ako to teraz myslíš?“

Vo vnútri sa snažil upokojiť. „Chceš sa so mnou rozísť,“ vyšlo mu z pier. „Tak chcem vedieť, či je v tom iný muž. Začala si si s niekým za mojím chrbtom a nepovedala si mi o tom?“, zvolal nahnevane a premeral si ju pohľadom.

Urazene na neho zazrela. „Čo si to o mne myslíš? Keby som si s niekým začala, tak ti o tom poviem. Neľahala by som ťa za nos, Juraj. Ale týmto si mi dal ďalší dôvod pre ktorý mám ešte väčšiu chuť sa na teba úplne vykašľať!“

Zatváril sa dotknuto. „Ved' som sa iba pýtal.“

Ostro na neho pozrela. „Nie! Ty si to povedal ako hotovú vec. A pokiaľ mi neveríš, nemá to zmysel,“ povedala mu priamočiaro. Odrazu jej zapípal mobil. Otvorila správu a nedokázala skryť prekvapenie.

„Kto je to?“, zvolal podráždene.

Odtrhla zrak od prístroju. „Písala mi kamarátka.“

Zdvihol obočie. „A čo chcela?“

Zamračila sa. „To sú babské veci. Ani by ťa to nezaujímalo.“

„Možno ma to zaujíma,“ začal jej oponovať. „Rád by som vedel, o čo ide.“

„O nič,“ zvolala

„Skutočne?“, nevzdal to.

„O nič nejde,“ odpovedala mu vyhýbavo.

„Neverím ti,“ odpovedal podráždene a neskrýval hnev. Z jej výrazu usúdil, že mu klame. A ani trochu sa mu to nepáčilo.

„Vieš, čo? Tak never!,“ vybuchla. „Aj tak si mi neveril ani predtým! Takže mi je to už vlastne jedno! Never mi!,“ skríkla nazlostene a pevne zovrela tašku. „Musím už ísť.“

Jej tón sa mu ani trochu nepáčil. „A kam?“

„Nestaraj sa!,“ odvrkla jedovato.“

Vyjavene na ňu pozrel. „Takže je koniec?“

Zamyslela sa. „Ešte neviem. Nechám si to prejsť hlavou.“ Uprene na neho pozrela. „Nečakaj, že sa ti vyjadrím hneď,“ upozornila ho bez náznaku emócií.

Juraj ju takúto nespoznával. Akoby to ani nebola tá úžasná žena, s ktorou bol nedávno v kine a celý večer sa smiali až mali pocit, že to neskončí. Pôsobila

chladno ako sfinga a mal vážne obavy, či ho ešte ľúbi. Neistota ho ničila a zabárala sa mu do kože ako žiletka.

„Kedy ťa znova uvidím?“, ozval sa naliehavo. „O dva dni? O týždeň?“

Mykla plecom. „Neviem. Ozvem sa. Dovtedy ma nehľadaj. Potrebujem si upratať myšlienky,“ nepriamo ho požiadala o čas, ktorý potrebovala k tomu, aby mohli ďalej spoločne fungovať.

Prikývol. „Dobre. Ale nenechaj ma dlho čakať.“

Pozrela mu do tváre. „Maj sa pekne.“

Nestihol sa ani rozlúčiť a skôr než sa nazdal bola preč. Ani nevedel ako dlho stal na tom mieste, kým sa konečne rozhodol pohnúť.

Martina sedela na lavičke v parku už asi desať minút. Nemohla nikde nájsť kľúče od prenajatého bytu. Jej spolubývajúca Mirka bola u rodičov v Nitre a tak sa nemohla dostať dovnútra. V duchu zahrešila, ale navonok sa snažila ovládnuť. Bezradne sa oprela o drevo a vzdychla si. Tak sa zdá, že bude nocovať dnes vonku. Napadlo ju, že by zavolala Jurajovi, ale potom si to rozmyslela. Ako tam v tichosti sedela, ani si nevšimla, že sa k nej niekto približuje.

„Ahoj,“ povedal vysoký muž a usmial sa. „Písal som ti správu, ale nereagovala si na ňu.“

Zdvihla k nemu hlavu. Bol jej povedomý. Vyťahovala z hlavy všetky možné spomienky na tváre, ale ani k jednej ho nevedela priradiť. Na pohľad to bol sympatický chlapík s blondavými vlasmi a modrými očami. Opak jej tmavovlasého a tmavookého frajera. „Prepáč, ale nemám Facebook,“ odbila ho jednou vetou a dúfala, že odíde. Urobil niečo s čím nerátala.

„Písal som ti na mobil,“ zvolal veselo a drzo si k nej prisadol. „Čítala si správu?“, opýtal sa zvedavo a nespúšťal z nej zrak.

„Akú?“ zvolala zarazene. „Žiadna mi neprišla.“

Pokrčil nosom. „Vážne? Ved' som ťa pozýval na čaj.“

S údivom na neho hľadela. „To si bol ty? Ja som si myslela, že sa len niekto pomýlil. Odkiaľ máš moje číslo?“

Uhol pohľadom. Chvíľu váhal s odpoveďou. „Vypýtal som si ho. Inak som Marek.“

„Od koho?“, zvolala neveriaco. V duchu uvažovala, že dotyčného zastrelí, nech je to ktokoľvek.

„Od tvojej spolubývajúcej“, priznal sa jej.

Martina nemohla uveriť vlastným ušiam. „Ale však sa nepoznáte.“

Uškrnul sa. „Ja som sa s ňou iniciatívne zoznámil. Videl som vás spolu a tak som sa na teba pýtal.“

Mala veľkú chuť svoju spolubývajúcu po príchode do Bratislavy zhodiť z ôsmeho poschodia. Mirka vedela, že je zadaná a chodí s Jurajom. A kade komu po ulici dáva jej číslo na mobil. Ani trochu sa jej to nepáčilo, ale nenechala sa tým vyvíesť z miery.

„Je na tom niečo zlé?“, spýtal sa váhavým hlasom. „Chcel som ťa iba spoznať.“

„Mám frajera“, odpovedala bez vyzvania a čakala, že ho to odradí. Hoci bola s Jurajom trochu pochytená, stále boli vo vzťahu. Aspoň všetci ich spoloční kamaráti a celá jej rodina si to o nich mysleli. Ešte nevedela, či mu odpustí, ale určite to nechcela rozoberať s úplne cudzím človekom.

„Počul som, že s niekým chodíš. A ja ho dokonca poznám“, netajil sa pravdou.

„Prosím?!“, pozrela na neho, ako keby ju obaril. „A odkiaľ?“

„S Jurom sme bývalí kolegovia. Obaja sme robili realitných maklérov.“

„Však to už bolo dávno“, ohradila sa. Jej frajer pracoval v jednej českej realitnej agentúre pred dvoma rokmi. Už sa ani nemohli poznať.

„To áno“, pripustil. „Ale chodil som s jeho jednou ehm“, zaváhal či jej to má povedať. Nakoniec sa odhodlal. „s našou spoločnou známou.“

Prižmúrila oči. „Ako sa volá?“

„Lucia.“

Prudko sa k nemu obrátila. „Myslíš tú Luciu, s ktorou bol vo vzťahu?“, takmer vykrikla. V tú chvíľu všetko pochopila. „Takže ty si ten chlap, s ktorým ho podviedla. To ty môžeš za to, že sa bojí citovo viazať a má strach z vážneho vzťahu“, obvinila ho bez dôkazov. Ukázala na neho prstom. „A kvôli tebe neverí už ani mne!“

Zdvihol ruky, ako keby sa bránil. „S tým ja nič nemám, Martina. Ja som s ňou chodil ešte veľmi dávno. Dokonca ešte pred tým, ako si s ňou začal on,“ vysvetľoval jej pokojným hlasom. „Nemám dôvod ti klamať.“

Upokojila sa. „Tak dobre. Nebudem spochybňovať, čo mi hovoríš. Ale čo odo mňa vlastne chceš?“, vybafla na neho a zastihla ho nepripraveného.

Pocítil mierne rozpaky. „Asi ma budeš chcieť zastreliť, ale budem úprimný. Páčiš sa mi.“

Prevrátila očami. „Už som ti povedala, že mám frajera,“ zopakovala svoje slová, ako keby bol mechom udretý.

Mykol plecami. „A to je problém?“

Venovala mu šokovaný pohľad. „Ako si to predstavuješ? Že si začnem s tebou, hoci chodím s iným?“

Otrávene na ňu pozrel. „Ježiš, však sa môžeme lepšie spoznať aj keď s ním chodíš. Hovoríš, ako keby som ťa požiadal o ruku.“

Civela na neho, ako keby povedal najväčšiu hlúposť. „Ale správaš sa, ako keby si ma balil,“ odsekla podráždene.

„Ale hej. Asi to tak vyzerá. A však ja nemám problém priznať, že sa mi páčiš. A je už na tebe čo s tým urobíš,“ poskytol jej priestor sa slobodne rozhodnúť.

Zahryzla si do spodnej pery. „Predstavuješ si to jednoducho.“

„Nie je na tom nič zložité. Ak ťa neprit'ahujem, tak mám jednoducho smolu.“

„To teda máš,“ súhlasila, ale tváre črty jej zmäkli.

„A na ten čaj ťa teda môžem pozvať?“

„O tom ani neuvažuj!,“ zvolal muž za ich chrbtom.

Obaja sa prekvapene obrátili.

Martina sa na neho osopila. Nahnevalo ju, že ju frajer sledoval. „Čo tu robíš, Juraj?! Povedala som ti, že mi máš dať čas.“

Stratil trepezlivosť. „Čo tu robím? To sa spýtaj seba, čo tu robíš ty!“, zakričal. Keď sa ocitol pred nimi, premeral si nahnevane muža, ktorý jej robil spoločnosť. „Marek?“

„Ahoj Juraj,“ natiahol k nemu pravicu, ale potom ju stiahol. „Sú to už roky, čo sme sa nevideli.“

„Dva roky by som povedal,“ opravil ho. „Veľmi si sa nezmenil. Uškrnul sa. „Predtým si bol krajší.“

Zagánil na neho. „Nesnaž sa byť nasilu vtipný.“

„Myslím to vážne,“ odvetil a pozrel na svoju frajerku. „Takže v tom nie je žiadny iný muž?,“ ironicky sa ozval a premeral si ju. „To som si mohol myslieť,“ doložil sklamane.

Martina v prvom momente ani nevedela, na čo sa pýta. Až potom jej to napadlo. „A ako si na to prišiel? Však sa svojho kamaráta opýtaj, prečo je tu. A neobviňuj z toho mňa! Ja som ho nevyhľadala,“ naježene odsekla.

Pozrel na muža po jej boku. „Prečo si tu s mojou frajerkou? Máš k tomu dôvod, Marek?“

„Áno,“ odsekol. „Chcel som ju len spoznať.“

Juraj na neho pochybovačne pozrel. „A na čo? Zbytočne si robíš nádeje. Nemá o teba záujem.“

Zatváril sa dotknuto. „Je to pravda?,“ obrátil sa k žene.

Pozrela na neho vážnymi očami. „Nemám záujem ani o jedného z vás,“ odsekla. Zlostne pozrela na svojho frajera. „A ty by si nemal rozhodovať za mňa.“

„Však ho ani nepoznáš!“

„Na tom nezáleží,“ vybuchla. „Ale som svojprávna a nechcem, aby za mňa niekto tlmočil. A ešte som sa nerozhodla, či s tebou zostanem!“

Pozrel na jedného, potom na druhého. Vo vnútri pocítil hnev, ktorý ho takmer prevalcoval. Cítil sa ponížene. Jeho hrdosť utrpela a jeho dôvera bola nalomená. Nevedel čo si má myslieť, iba sa toho nepokoja potreboval zbaviť. Potreboval len vypadnúť.

„Fajn, tak si tu s ním zostaň!,“ zrúkol a obrátil sa k odchodu.

Martina na neho chcela zavolať, ale cítila sa urazene. Odmietla sa mu doprosovať, keď sa choval ako debil. Mala takú zlosť, že ju nevedela ovládnuť. Niečo jej našepkávalo, že je koniec. Obrátila sa k Marekovi. „Tak sa zdá, že som znova slobodná. Asi to muselo prísť. Bolo medzi nami príliš veľké napätie.“

„Hm. Takže teraz môžeš ísť so mnou na ten čaj?“, skúsil to znovu, pretože zacítil príležitosť. Svojho soka sa zbavil oveľa jednoduchšie, než si vôbec predstavoval.

Zúrivo na neho pozrela. „A teraz, keď som sa rozišla si myslíš, že sa hneď s tebou dám dokopy?“, založila si ruky pod prsia a pozrela pred seba. „Zabudni!“

Usmial sa. „Nenamýšľaj si prosím ťa, dobre? Už s tebou chodiť nechcem,“ prekvapil ju svojou odpoveďou. To bolo predtým. Najprv musíš dospieť.“

Otvorila od prekvapenia ústa. Neveriaco na neho pozrela. „Čože?“

Mávol rukou. „Kašli na to,“ vstal a podal jej ruku. „Uzavrime mier, dobre? A zapime to teplým čajom.“

Zdvihla obočie. „Veď je jún.“

„No a? A v lete ľudia nechodia na hory?“

Prevrátila očami. Chvíľu ho nechala v napätí. „Dobre. Jeden čaj a dáš mi pokoj. Platí?“

„Jasná vec,“ lišiacky sa usmial. „Inak, už si sa teda oficiálne rozišla s Jurajom?!“

Prísne na neho pozrela. „Marek!“

„Ja nič, len som sa informoval. Nebuď taká vzťahovačná. Chováš sa ako osa, ktorá čaká len na to, kým niekoho uštipne.“

Urazene na neho fľochla. „Vieš čo bude najlepšie? Keď už nič nepovieš.“

Zatváril sa dotknuto. „Hm. A pusa teda nebude?“

„Zabudni,“ vstala a vykročila k nemu.

Uškrnul sa. Už nič nepovedal. Ani nemusel. Docielil čo chcel.

Juraj kráčal bez toho, aby sa obzrel. Poháňal ho hnev, ktorý ho stravoval do morku kostí. Vo vnútri sám so sebou bojoval a zovieral ruky v päst'. Niečo mu našepkávalo, že ho jeho frajerka nasledovať nebude. Akoby nemohol uveriť tomu, že sa naozaj rozišli. Do poslednej chvíle veril, že sa to nejako otrásie. Namiesto toho sa mu otočila chrbtom a zostala s iným. A opäť to bol rovnaký muž. Aj keď to jeho bývalý kolega zaprel, nepochyboval, že ho jeho bývalá priateľka opustila pre neho. A vôbec nič s tým nemohol spraviť. Iba sa s tým

zmieriť. Bol tak pohrúžený vo svojich myšlienkach, že si nevšimol osobu, ktorá ho poťahala za ruku. Otočil sa k dotyčnej a cível na ňu ako na zjavenie. Ani by ho nenapadlo, že pôjde za ním. Bola ešte krajšia než si ju pamätal. Zlaté vlasy jej povievali v tvári a olivové oči žiarili zvedavosťou. Nikdy by si nepomyslel, že ju ešte niekedy stretne. Mal pocit, že je to len jeho zbožné želanie, aby sa mu do života znova vrátila. Po dlhom čase počul hlas ženy, na ktorú sa snažil tak dlho zabudnúť.

„Ahoj,“ váhavo sa usmiala. „Asi si prekvapený, že ma vidíš.“

„To teda som,“ opáčil a narovnal sa v pleciach. „Prečo si ma oslovila?“

Najprv čakala, ale potom nabrala odvalu. Zhlboka sa nadýchla. „Viem, že sa na mňa hneváš za to, čo sa stalo.“

Zaťal čeľusť. Pozrel bokom. „Snažím sa na to zabudnúť,“ priznal. Štvalo ho, že ho opäť zraňuje a pripomína mu minulosť. Najradšej by ju poslal preč, ale nemal k tomu dost síl.

„Je mi to úprimne ľúto. Nechcela som, aby to tak skončilo. Viem, že ma nenávidíš.“

Odfrkol si. „Nemysli si o sebe zas toľko, Lucia.“

Začervenala sa. „Tak som to nemyslela. A asi je už neskoro ti niečo vysvetľovať. Tak bude najlepšie, keď odídem a nebudem ťa obťažovať,“ sklopila hlavu a chcela cez neho prejsť.

Ani nevedel ako, ale zabránil jej v tom. Uchopil ju za rameno a otočil k sebe. Chladne na ňu pozrel. „Prišla mi ma trápiť?“

Pokrútila hlavou. „Nie, Marek. Iba som chcela, aby si vedel, že ma to mrzí. A chcela by som vrátiť čas, aby som mohla zmeniť, čo som urobila.“

Bolestne zavrel oči. „Na to je už vážne trochu neskoro.“

Pichlo ju pri srdci. „Ja viem,“ šepla.

„Čas už nevrátíme. Musíme sa z neho len poučiť.“

Na to nemala čo povedať. „Hanbím sa, že som taká sebecká. A vtrhla som ti do života bez opýtania. Iba som ťa chcela vidieť. Nič viac,“ smutne povedala a sklopila oči.

„Už si ma videla, Lucia,“ odpovedal pevným hlasom.

Prikývla. „A malo by mi to stačiť.“

Uprene sa na ňu zadíval. Akoby sa v povetrí vznášala akási omamná vôňa. Inak si nevedel vysvetliť, prečo sa s ňou rozpráva a nepošle ju kade ľahšie. Za to, čo urobila by si to zaslúžila. Namiesto toho musel nakrímiť svoju zvedavosť. „A nestačí?“

„Nie,“ šepla. „Chcela by som ...,“ zasekla sa.

„Čo by si chcela, Lucia?“

Už nedokázala viac mlčať. „Aby si ma znova mal rád! A odpustil mi, čo som bola nútená urobiť.“

„Odpustiť ti? A čo? To, že si sa vyspala s Marekom? A s ďalšími chlapmi počas toho, ako sme spolu chodili? Boli to dva roky! Dva spoločné roky a ty si zo mňa spravila úplného hlupáka,“ vychrľil na ňu bez prestávky.

Zachvela sa. Bojovala sama so sebou. Napokon to nevydržala. „Ja som ťa nikdy nepodviedla, Juraj!“

Neveriaco sa na ňu pozrel. „Nepodviedla?!“, zahrnel. „Bola si mi opakovane neverná!“

„Nie,“ vykrikla bez rozmyslenia. „Iba si si to mal myslieť! Nikdy som ťa nepodviedla. A po rozchode s tebou som s nikým nechodila!“, vyhĺkla plačlivo. Nevedela zabrániť slzám, ktoré jej zaliali tvár. „Bola som ti celý čas verná.“

Juraj sa takmer neovládol. Najradšej by ju zahrdúsil. Nemohol uveriť, že mu klame do očí. Vedel, aká je falošná, ale nečakal, že bude až taká beštia. Nemal dôvod ju ľutovať. Ale to čo povedala, prekonallo všetky medze.

„Čo mi tým naznačuješ?! Robíš zo mňa úplného idiota?!“

Pokrútila hlavou a utrela si rukou tvár. „Chcela som ti to povedať. Ale dala som slovo, že sa o tom nedozvieš.“

„O čom?!“

Rozplakala sa. Nevedela sa upokojiť, pretože jej minulosť znova ožila. „Nechala som ťa v klamstve, pretože som nevedela, čo sa so mnou stane. Bola to jediná cesta, ako ťa donútiť, aby si na mňa zabudol. Mal si sa dozvedieť od iných, že som ťa zradila, podviedla a ublížila ti. Mal si mnou pohrdať, iba som netušila, že ťa tak raním.“

„Nerozumiem ti!“, zrúkol rozhnevane. „Prečo som si to mal myslieť?“

Chytila si tvár do dlaní. „Nechcela som, aby si vedel, že som v nemocnici. A keď som sa odtiaľ vrátila, už som nemala odvalu ísť za tebou.“

Pozrel na ňu, ako keby mu niekto oznámil, že mu zostávajú posledné dva dni života. Nemohol uveriť tomu, čo povedala, ale niečo v jej očiach ho nútilo ju vypočuť. Ani sám nevedel, prečo otvoril minulosti opäť dvere, no vedel len to, že to musí urobiť. „O čom to rozprávaš?“

Bola pripravená mu povedať pravdu. „Mala som autohaváriu. Dostala som sa do kómy a ležala dlhé týždne v nemocnici. Vďaka zásahu lekárov sa ma podarilo zachrániť. Rodičom už veľké nádeje nedávali. Môj otec sa z toho nevedel spamätať, pretože si to dáva za vinu. V tom čase šoféroval a neustriehol volant,“ priznala smutným hlasom.

Juraj mal pocit, ako keby mu niekto zasadil smrteľný úder. V jeho vnútri všetko zvonilo na poplach a na chvíľu sa bál, že ho to pohltí. Pozeral na ženu pred sebou, ktorá sa triasla ako osika. Bolo ťažké uveriť jej slovám, ale všetko do seba zapadalo. Obviňoval ju z nevery, ale nikdy ju nepristihol, iba sa o tom dozvedel od ľudí, ktorí ju poznali. A keď sa k tomu pred rokom priznala, nemal dôvod veriť niečomu inému. Teraz mal však pocit, že sa s ním osud kruto zahral a on prišiel o všetko. Takmer. Ešte stále mu zostala nádej, že sa to môže obrátiť na lepšie.

„Je mi to ľúto, Juraj. Viem, že mi to nemôžeš odpustiť, ale veľmi ťa prosím. Prestaň ma nenávidieť. Nedokážem žiť s tým pocitom, že ku mne prechovávaš zášť. Veľmi to bolí.“

Mlčal. Iba na ňu pozeral. Ako keby ju prvý raz v živote videl.

Lucia sa už nedokázala na neho dívať. Stáť na tom mieste s vedomím, že sa od neho odpustenia nedočká. Hoci ju to ranilo, nemohla ho k tomu donútiť. Musela sa s tým iba zmieriť. „Máš právo mlčať, aj ma nenávidieť,“ zašepkala. „Raz mi možno odpustiš, že som ti tak ublížila. Budem sa k tomu denne modliť,“ zlomil sa jej hlas a vzlykla. Chystala sa od neho odísť.

V poslednej chvíli ju zadržal. Pevne ju objal a ponoril si tvár do jej vlasov. „Odpusti ti mne. Za to, že som ťa obvinil z nevery, vykričal ti do tváre tie hrozné veci a tak veľmi tebou pohŕdal,“ zachripel a potláčal slzy. „Prosím, odpusti mi, že som ťa nenávidel, hoci som ti nikdy nedal šancu mi to vysvetliť. A ani som sa nenamáhal si zistiť pravdu. A ešte mi odpusť, že som ťa na základe iných rečí prestal milovať.“

Žena sa v jeho náručí rozplakala. Plakala tak veľmi, až mala pocit, že sa rozpustí. Tiaž minulosti pomaly opadla a pocítila príval novej energie. Liečivej a uzdravujúcej ako elixír. Nikdy už neverila, že niekedy spočinie v milujúcej náručí muža, ktorý pre ňu predstavoval celý vesmír. A predsa sa to stalo a ten okamih ju naplnil neuveriteľným šťastím. Viac sa k nemu pritisla a objala ho okolo pása rukami.

Juraj nikdy neveril v zázraky a bol tvrdý realista, tvrdohlavo nasledujúci reálne ciele. Ale v tento moment sa nad ním vznášalo magické kúzlo, ktoré ho nútilo uveriť, že nič nie je nemožné. Ani to, keď sa dvaja ľudia rozídu a po rokoch si k sebe znova nájdu cestu. Už vedel, že Lucia patrí do jeho života a nikdy z neho úplne neodíšla. A urobí všetko preto, aby jeho súčasťou zostala už navždy.

Nostalgie (N. K. Csóka)

„*Ešte včera to fungovalo*, nebo taky ještě včera to fungovalo,“ povzdychla si Linda, když se probudila ve své posteli 1. ledna 1993. „Včera jsme byli jeden stát a teď abych si pomalu hledala pas,“ odhodila peřinu a začala se protahovat jako kočka, ale v myšlenkách už plánovala, co si musí zabalit.

Cestuje na Slovensko za rodinou poprvé po rozdělení a bylo jí nějak smutno. Ve skutečnosti se nic nemění, postaví se jen celnice a život plyne dál, ale má pocit, že něco se přesto změnilo. Za pár let si už nikdo nevzpomene, že se žilo v jednom státě a že slovenština není cizí jazyk. Třeba budou potřebovat i slovníky.

Černá káva v ní zmizela během vteřiny, stejně jako ranní snídaně, u níž rychle dobalovala čistá trička do příručního zavazadla. Poslední lok již studeného černého patoku, hrníček dopadne do prázdného dřezu a Linda otvírá dveře do slunného, ale studeného rána. Nemá čas nazbyt, musí chytit vlak.

Ve vlaku jí ani nepřišlo, že přejela hranice, i když původně česky mluvící spolucestující střídají lidé se švitořící slovenštinou.

„Nic se nezměnilo,“ pomyslela si a chtěla si schovat jízdenku i cestovní doklad do kabelky ležící vedle ní na bordové koženkové sedačce.

Spletla se!

Najednou se vlak zastavil, nejprve proběhli tři policisté se psem, a pak se objevil slovenský celník, který zběžně prošel kupé i s cestovními doklady; v těsném závěsu s českým doprovodem. Lindina ruka s pasem a jízdenkou, která zůstala viset nad kabelkou, se pohnula směrem k celníkům. Hlavou jí problesklo, že se toho změnilo až příliš a vše zpečetilo první razítko v novém českém pasu. Těžké, kovové s červeným inkoustem... .

Po změně dalšího vlaku v Bratislavě na *Hlavné stanici* se v kupé šeptem občas rozezvučela i temperamentní maďarština s tak známými slovakismy. Blížila se domů; do města, kde se narodila.

Vyznala se tu dobře, i když se město najednou zmenšilo. I ten provoz jí přišel nějak klidnější. Všude se dalo dojít po vlastních bez využití autobusů ČSAD, z jehož zkratky si jako děti utahovaly: *Čakajte Somári Autobus Dôjde*. I po

těch letech jí to pobavilo, když autobusové nádraží mījela a zahlédla tento název.

Trvalo jí necelých dvacet minut, než došla k tetě, která ji již čekala s obědem na plotně. Pozdravily se, a jak je zvykem, daly si dvě pusy na tváře. Teta ji pozvala dál a posadila ji do obývacího pokoje, omluvila se a zašla do kuchyně uvařit kávu a promíchat vařící polévku.

Linda mezitím seděla na pohodlném gauči a dívala se na televizní program *Híradó*, neboli maďarské zprávy. Kdykoliv se vracela do rodného města, potřebovala chvíli, aby ten jazyk vstřebala, ale teď to moc nešlo. Vzala si tedy ovladač ze stolu a přepnula program. Na obrazovce zasvítily komnaty bratislavského hradu, na žerdi vlála nová vlajka Slovenska se znakem kříže a ozvala se i slovenská hymna. Lindě chyběl začátek.

„Kam se jen ztratilo notoricky známé: *Kde domov můj?*“ posteskla si šeptem.

Useknuté, ale bujaré *Nad Tatrou sa blýska, hromy divo bijú...* pokračuje, ale Linda přepíná na další program komerční televize. Ozve se dobře známá čeština a rozbíhá se americký kriminální seriál Jake a Tlust'och. Úvodní znělku střídají první obrazy ulic a ozývá se i první dialog v českém jazyce ... ale co to?

Linda se zarazí, pod dialogem běží i titulky ve slovenském jazyce. Při oslovení „Ty Tlust'ochu“ se objeví i nepříliš kvalitně přeložené: „Ty Tučniačik.“ Údiv a šok vystřídá zmatek. Linda se nakonec rozesmála, až trochu zachrochtla.

Než teta donesla na stůl čerstvě uvařenou kávu, ztlumila televizi a dosedla na gauč, Lindě proběhne hlavou myšlenka plná nostalgie:

„Ještě včera to fungovalo ... bez pasů, bez celnic a bez titulků...“

KONEC (únor 2020)

Úvaha - Ako bolo a (ne)bude? (Katarína Demeterová)

Ešte včera to fungovalo vo svete. Boli sme všetci jednotou, blízki si a ľudskí. Bol to príbeh našich snov vynesenej ku hviezdám. Človek nestál v poli nikdy sám.

A možno to tak ani celkom nebolo. Svet sa rútil ako rozbehnuté hodiny nevedno kam. Okamih nebol ničím iným, než obyčajnou chvíľou v kolobehu mnohých ďalších dní, hoci by bol korunovaný tou najväčšou krásou a pokojom.

Videli sme cez sklíčka zahmlené predstavami dokonalosti. Jeden druhého sme vnímali ako čiernobielych pešakov na šachovnici života. Dobro a zlo boli jasne ohraničenými pojmami, cez ktoré nebolo možno zaširovať sa na spektrum všetkých odtieňov farieb. A uzrieť nebo tam, kde zdalo sa byť iba zamračené šero.

Od ostatných sme tiež vyžadovali absolútnu dokonalosť, inak by sme ich snád ani nepovažovali za hodných bytia. Súdili sme a vysmievali slabých, čím sme pokrivil i vlastné zrkadlá. Odrazy na hladine našich túžob a snov.

Možno sa nám život zdal príliš obyčajný. Banálny. Nezaujímavý.

Dnes dali by sme všetko pre štipku blízkosti. Pre jednoduché a prosté objatie. Môcť opäť vystúpiť z vlastného tieňa. Nechať slnko svietiť pre každého rovnako.

Ešte včera to fungovalo vo svete. Aspoň podľa naučených pravidiel určite. Dnes sa čas zastavil ako v dávnych dobách pred nami. Budúcnosť čo prinesie, je za hviezdami.

Buďme ale ľudia. Veď sme pútnikmi vekov. Nech len tí, čo neschybili, súdia. A Láska tečie v nás riekou.

Čas včerajškov (Katarína Demeterová)

Ešte včera to fungovalo, tu i tam,
ako obrazy zo starých čias,
takými sme boli,
blízkosť bola synonymom života,
a či boj na poli?

Za hviezdy a horizonty samoty,
za vrchy a za rieky,
putovať krokmi vpísanými
do prachu ciest,
okamih stačí pre život,
akého niet.

Ešte včera to fungovalo,
ako hodiny, čo odrátavajú z nás čas,
niečo vo svete sa stalo,
len posolstvo prečítať.

Čas zajtrajškov (Katarína Demeterová)

Ešte včera to fungovalo vo svete,
kým v ľud'och tiché miesto nezostalo,
čo viac mi hviezdy poviete,
než, že láskavosti bolo málo?

Snáď citu zas bude pribúdať,
oči otvorí v nás čisté nebo,
čo malo sa i má sa stať,
rozkvitne jemne nehou.

Ešte včera to fungovalo vo svete,
pisár Lásky však tíško lkal,
nečakal, kým strach stránky zapíše,
rukopis svoj žitiu dal.

Fungovalo (Zuzana Balašiovová Donátová)

Ešte včera to fungovalo,
aj keď z oblakov plakal dážď,
slnko sa potajomky smialo
a vietor vetral starý plášť.

Ešte včera to fungovalo,
keď bežala som s davom,
dnes zamýšľam sa, nie málo
nad sebou, dobrom i zlom.

Ešte včera to fungovalo,
aj hmla si v duši ustlala,
zrazu sa v srdci rozjasnilo
a hlava zostala vtipne deravá.

Ešte včera (Zuzana Balašiovová Donátová)

...ešte včera to fungovalo, drahá!

Možno včera áno, ale dnes už nie som drahá.

A zruš si termínované vklady v banke, lebo ešte len...

...budem drahá.

Odhodlanie (Zuzana Balašiovová Donátová)

Ešte včera to fungovalo,
dnes bodka nahlodáva svet,
zamýšľa sa vtipný Quido
nad strachom ktorý nevidieť.

Rúškom má tvár ozdobenú
tak prežíva deň,
zavolala včera Marta,
prepáč, ale večer neprídem.

Hodiny sa vlečú
a on sa cíti bezradný.
Dal by si v krčme pivo,
i čerstvý koláč u mamy.

Ako teraz žiť?
Tak sám a v opustenom byte,
mestá sú vyľudnené
a nápady v prachu skryté.
Ešte včera to fungovalo,
však dnes spolieha sa na seba.

Pochopil a nadýchol sa,
len tak ho niečo nezdolá!

Režisér (Zuzana Balašiovová Donátová)

Ešte včera to fungovalo v mysli režiséra,
dnes myšlienka tancuje svetom.

Ešte včera to fungovalo v kvapke pera,
dnes tvoria sa e knihy, svieže ako vietor. Z.

Letím preč (Andrea Ferencová)

Ešte včera to fungovalo
Že sme sa spolu bavili
Ešte včera to fungovalo
Ale moje pocity sa zmenili

Dnes už nie som tá istá žena
Dnes je môj život naruby
Viem presne kedy nastala tá zmena
Keď si sa do inej ženy zaľúbil

Ešte včera to fungovalo
Moja duša, môj život
Ešte včera to fungovalo
Ale dnes to už vidím sivo

Ešte včera to fungovalo
Ale dnes sa mi zrútil svet
Ešte včera to fungovalo
Ale neveru už nevrátiš späť

Ešte včera to fungovalo
No dnes chcem už letieť preč

Není tak zle (Kristina Hrušková)

Ještě včera to fungovalo.

Třeba záda-

nebolela.

Nebo nohy-

ještě včera se leckdo ohlédl.

A dneska?

Leda když si vezmu

pruhované podkolenky.

Ale není tak zle.

Dokud si uvědomím,

že už něco nefunguje,

něco ještě funguje.

Třeba hlava.

Odploslech (Tereza Hrušková)

„Ještě včera to fungovalo!“ prohlásil další zákazník v řadě a podal mi malou černou krabičku.

Nefungovalo, ani on si to nemyslí. Z jeho obličejů by to vyčetl každý nezkušený brigádník ba i úplný laik. Strach, který se mu zračí ve tváři, je téměř hmatatelný. Stejně jako u většiny zákazníků před ním. Krabičku položím na hromadu dalších a obrátím se zpět k nervóznímu muži.

„Tak vám to vyměním, příští měsíc se bude přecházet na tenhle typ, alespoň budete mít náskok,“ prohlásím, zatímco mu přes pult podávám modrý přístroj.

Strach z jeho tváře však nezmizí.

„A systém je stejný?“ zeptá se a chvějícími se prsty uchopí modrou krabičku se státním znakem.

„Samozřejmě, že ne.“

Až se mi chce smát. Tolikrát už jsem za dnešek tuhle otázku slyšel. A že se na ní většinou ptají právě ti, kterým to ještě včera fungovalo. Jaká to zvláštní náhoda.

„Aha,“ řekne zklamaně a vydá se kolem dlouhé fronty zpět na ulici.

A černý trh má o dalšího stálého zákazníka víc. Napadne mne a otočím se k dalšímu v řadě. Je to mladá dívka v zelené prošívané bundě. Třesoucí se rukou mi podává černou krabičku.

„Víte, včera to určitě...“

Dál už neposlouchám.

„Tady máte nový model,“ podám jí bledě modrý přístroj a než se nadechne k další otázce, dodám, „systém je jiný.“

Na krabičce, kterou mi podala, jsou dosud viditelné stopy po lepicí pásce. Další zákaznice černého trhu... kdyby tak věděli. Ale vlastně je dobře, že nevědí, jen díky tomu, díky té lidské přirozenosti podvádět naše ekonomika vzkvátá. Ovládnout černý trh a dovést na něj většinu obyvatel byl brilantní nápad, to se musí našim politikům nechat.

Pousměji se a pohlédnu na dalšího roztřeseného zákazníka. Vlastně každý zákazník, co sem dnes přijde, porušil zákon, každý z nich si na černém trhu koupil rušičku a po zítřku si koupí další. Jinak by se snad ani nemohli bát, že odposlech nefunguje, tedy on nefunguje, to je pravda, jenže on nefungoval nikdy. Uvnitř důležitě působícího kovového obalu je jen zmeť náhodně zapojených drátů.

Vlastně by to byl docela zajímavý sociální experiment, zjistit kolik procent občanů se odhodlá porušit zákon s pocitem, že se vzpírá systému, který si vzal za vzor orwellovského Velkého bratra. Jenže vzorem tohoto systému je psychologie a funguje perfektně. Lidé se chovají přesně podle předpokladů, na černém trhu nakupují rušičky a den před velkou státní kontrolou si jdou zdánlivě nefunkční odposlechy vyměnit za jiné... a koloběh se opakuje. Státní kasa je plná, dluhy se platí a ekonomika téměř dokonale funguje. Je až s podivem, že to někoho nenapadlo dřív.

Vytipuji si v davu tři chudáky, které na konci dne udám. Zaplatí menší pokutu státu, noviny to patřičně rozmáznou, ale ne zas tolik, aby se lidé začali bát nakupovat na černém trhu, a vše se vrátí do zajetých kolejí. Je mi jich vlastně trochu líto, ale což, tři je minimum.

„Tak co to tady máme... ale pane, nejsou tohle stopy po rušičce, to musím nahlásit, takhle by to přeci nešlo, zákony tu nejsou od toho, aby se porušovaly.“

Jenže jsou, a já to dobře vím.

Nečekaná změna programu (Barbora Jiříčková)

„Ještě včera to fungovalo! Zatraceně!“ ozvalo se náhle z obýváku. „Zatracenej krám!“ Následovala tupá rána.

Soňa vkročila do obýváku právě ve chvíli, kdy se její přítel oběma rukama chopil televize a zatřásl s ní.

„Co se děje, nefunguje?“

Nevysoký mladík se k ní otočil a podíval se na ni způsobem, jako by byla úplný idiot. „Né, jak tě něco takovýho mohlo napadnout?!“ rozhodil ironicky rukama.

Soňa se místo odpovědi jen dívala, jak se snaží zprovoznit elektronický přístroj, na kterém se teď ukazovala jen tabulka oznamující nějaký problém.

„Ještě včera to fungovalo!“ poukázal hlasitě a s pohledem stále upřeným na problémovou obrazovku si prohrábl pískově blonděné vlasy.

„Možná kdybychom si zaplatili opravdický satelit, něco takového by se nám nestalo.“ Neměla v plánu přilévat olej do ohně, ale rýpnout si musela.

„Ten satelit jsme tam instalovali s Markem!“

„No právě.“

„Chceš snad říct, že jsme já a Marek horší, než nějaký nafoukaný týpci od telekomunikací?“

„Chci jen říct, že když se vy dva do něčeho pustíte, máte víc práce s předháněním jeden druhého, než se samotnou prací.“

„Hlavně že ty tomu rozumíš...“ zabrblal. Vytáhl telefon a začal do něho něco vytukávat, zřejmě googlit rady, jak opravit podomácku a načerno nainstalovaný televizní přijímač.

Protočila panenky a napůl dotčeně, napůl nepřekvapeně odešla do kuchyňky postavit vodu na čaj. Včera večer se jim podařilo naladit nějaký ne příliš starý, zato nedoceněný film, ve kterém figurovali futurističtí kovbojové a vztahy jak z románu. Zdenda byl nadšený z chlapáckých střileček „jak za starých časů, ale v novém kabátě“, které ona tolerovala jen proto, že hlavní hrdina byl fešák ostrých rysů, zamilovaný do dívky, která kupodivu nebyla otravná, ale docela

sympatická. Ještě teď ji zašimralo v podbřisku, když si znovu vybavila jejich první polibek.

Do dvou misek nandala několik pořádných lžic jogurtu a na něj nasypala oříškové müsli. Zalila čaje, nandala vše na ták a odešla se snídání zpět do obýváku.

Zdendu našla sedět v tureckém sedu pod televizí, která stále odmítala vysílat daný program. Obličej měl zachmuřený, zabořený do modravé záře mobilu.

„Pojď si to sníst,“ vyzvala ho jemně, ale s autoritou.

„Člověk si chce užít nedělní ráno a teď tohle,“ protestoval polohlasně, zatímco se sbíral ze země a mířil ke svému křeslu. Vzal si od ní misku. „Chápeš to? V Austrálii má za chvíli začít ten zápas, kterej jsem chtěl vidět!“ rozmáchl se lžící, aniž by si uvědomil, že na ní už má nabranou snídani. Sousto jogurtu s vločkami se rozpláclo o malou skříňku za ním.

Soňa nesouhlasně mlaskla. „Zděndo! Dávej pozor,“ zamračila se na způsobený nepořádek. Bylo jí nad slunce jasné, že uklízet to bude muset ona.

Oslovený se ani neohlédl, místo toho si začal do pusy ládovat jedno sousto za druhým a rozmrzele chroupat cukrem slepené hrušky vloček, semínek a ořechů.

Chvíli seděli mlčky. Potom se zase ozval chlapec: „Chápeš přece, jak je to těžký? Celej tejdén člověk maká jako d'as, v tý podělaný práci, domů se dostane bůhví kdy, a pak už nemá čas, chuť ani sílu na nic jinýho, než se svalit před tou blbou televizí.“

Soňa se poťouchle usmála. „Včera po tom filmu jsi chuť na něco dalšího měl,“ poukázala.

„No jasně, byla sobota, to jsem měl dost energie. Navíc, ten film byl dost chlapáckej! Tak mě to namotivovalo.“

„Ty říkáš chlapáckej, já si myslím, že to bylo dost pitomý,“ zasmála se pobaveně.

Než stačil oponovat, bleskově zvedla ruku. Všimla si pohybu za oknem.

Zdenda se otočil a zadíval se směrem, kam ukázala. Na zábradlí jejich malého balkonu seděl černý opeřenec s oranžovým zobákem, kýval ocasem nahoru dolů a pýřil se. Kos. Moment nato se vrhnul do rohu vedle jejich okna.

„Jů!“ vypískla dívka. „Co tu dělá? Zbyly nám snad v tom květináči po rajčatech nějaký breberky?“

„Měli jsme ty květináče na podzim někam vodnýst.“

„A kam asi, ty chytřej?“

„Teď na jaře to už je stejně jedno, za chvíli do nich budeš zas něco sázet, znám tě.“

Sledovali, jestli se kos zase vynoří, případně s nějakou kořistí. Jenže nic. Báli se přijít až k oknu, aby ho nevyplašili od shánění potravy, nebo toho, co na jejich balkoně vlastně dělal.

„Sázet rozhodně zase budu. Nedělej, že si na těch domácích rajčatech sám rád nepochutnáš.“

„No jo,“ zamručel souhlasně.

„Ještě bys měl být rád, že ten balkon máme. Kam bys jinak dal ten tvůj ilegální přijímač?“

Vtom se Zděnda vymrštil na nohy. Beze slova, s pohledem upřeným na balkon, přešel k oknu.

„Vyplašíš ho!“

„Psst!“ sykl.

Soňa přešla až k němu. Společně se zahleděli ven. V tu chvíli kos frnkl z místa, kde až doteď byl, a usadil se znovu na zábradlí. Rozčileně hýbal ocasem, rychleji, než předtím.

„Odkud to vyletěl?“

„Někde od těch tvých květináčů.“

„Ne!“

Nestačila ho ale zarazit, Zděnda už otvíral dveře. Vystrčil hlavu ven a vykroutil ji doleva, co nejmíc to šlo. „Já to měl tušit...“

„Co se stalo? Co je?“ naléhala. Nacpala se vedle něj, aby také viděla.

Na konstrukci Zdendova a Markova „veledíla“, jejich satelitního přijímače, se začínalo rýsovat ptačí hnízdečko. Zatočené jako miska, vystlané jemnými větvičkami a mechem.

Soňa se zajíkla okouzlením. Hned nato se ale rozesmála. „Tak to je gól! Stačilo pár větviček a práce opeřenců, a ta vaše pýcha přestala fungovat!“ bavila se upřímně. Zdenda se dál mračil. Bylo jí jasné, že je naštvaný a ponížený, vycítila ale také, že jeho dobré srdce se neodváží ptačí práci hatit.

„Tak pojd' dovnitř.“ Poplácala ho jemně po rameni. „Ještě včera to fungovalo. No jo, jenže včera není dnes... Vypadá to, že letos na jaře budeme moct místo filmů pozorovat něco úplně jiného. Vývoj našich vlastních ptáčátek, představ si to!“

Nebesá a démoni (Annamária Kopkášová)

Ešte včera to fungovalo
Dnes oslepený večným svetlom
Zahynul, už natrvalo
Jeho telo skonalo a stanúc sa hriešnikom odovzdal svoj hlas

Bol to ako výkrik v tme
A božstvá sa otriasli
Pre nich niečo nevídané
Preto ho potrestali
Jeho bolesť si vychutnali
A nechali ho zhnit'
Než ho stihol uchopiť
Ich najväčší nepriateľ

Pohltený tmou
So zrakom skloneným
Blúdiac tmavou alejou
Démonom zachránený
Nachádza svoj hlas

Anjeli vrčia, bohovia zúria
Chaos spôsobený démonom
Tá prekliata fúria
Vyvolala povstanie
Vzbudila besy
Nevedomujúc si ich móresy

Stáli sami proti nim
Proti kráľom nebeským
Tí zoslali tresty a zoslali i hnev
Ale démon hrdo bránil jeho zem
No nemali šancu
Začalo to vzlykmi
A ukončil to rev
Bolesť potlačovali výkrikmi
Na nebeský hnev

Nehľadiac na srdca svojho hlučnosť
Človek akceptoval skutočnosť
Že skutočné peklo nepochádza od démonov
Byť nachádza sa v jeho hlave
A, že vedie so sebou vnútorný boj
Dáva priestor myšlienkovej úľave
Prostredníctvom fantázie

Po vnútornom monológu
Keď vyčerpal svoju drogu
Bohovia sa rozplynuli
A serafíni tiež
Zostal už len jeho démon
Žiadna stopa po inferne
Len ona
A on

Spomienky (Mária Margitfalviová)

Ešte včera to fungovalo.

Pošta medzi nami,
správy veselo pendlovali,
sem a tam, tam a sem.

Pamätáš na toho,
ako ťa balil?
Ale nie, to balil teba,
keď si mu na palec
pri tanci stúpila.

Dve babky sa tešia spomienkami.

Bolo veľa pekného,
možno aj zlé.

Až raz,
neprišla odpoveď.

Vraj už nevieš,
písať si zabudla.

Nevieš, kto je tvoja dcéra,
ani kto si ty.

Ako si len mohla?

Neviem sa z toho spamätať,
veď si bola ako ja.

Musím nechať spomínanie
a začať žiť teraz.

Nastaviť si poštu na príjem.

Nech sa mi zajtra hocikto dovolá,

a nemusí hundrať
do hluchého slúchadla:
Ešte včera to fungovalo

Vendelín (Mária Margitfalviová)

Ešte včera to fungovalo
Vendelínom to smutne zamávalo
Dnes sa ani nehne
Vôbec mu to nevstane
Jeho mužstvo ho podlo sklámalo

Ako som nadbiehala päťdesiatnikovi (Mária Margitfalviová)

Ešte včera to fungovalo. Veru tak, dnes sa už len šuchcem. Kedy bolo včera? Vtedy vraveli mi stará dievka.

Dnes už asi neznámy pojem. Skrátka mala som okolo tridsiatky a bola som slobodá, ako vietor.

Vyzerala som mladšie a preto sa mi aj triafali chlapci, ale mne sa páčili zrelí muži, tak okolo päťdesiatky. Dvadsaťročný rozdiel to je nič, láska je aj tak slepá. A presne taký chodil k môjmu šéfovi na porady. Mal vysoké čelo aj plnšiu postavu, ale mal nádherný hlas. Zmes Vlada Mullera a Cohena. Na hlasy som citlivá dodnes.

Vždy, keď prišiel, tvárila som sa veľmi milo, hoci to bolo ťažké. Srdce mi bilo ako zvon, dobre že to nebolo počuť a pchalo sa kdesi hore, takže som ani nemohla dýchať. Keď zatelefonoval šéfovi, bola som celá bez seba od toho jeho nádherného hlasu.

Pokračovalo to takto nevinne, až prišiel koniec roka. Bývali sme blízko, ja na kopci a on dole. Mal malú vestičku chodil s ňou na prechádzky hore na kopec, doľava okolo nášho bloku a dole. Vestička mala zimnú vestičku, on zimnú čiapku.

Prvý deň v novom roku podvečer pozerám von oknom a práve išiel okolo. Rozbúchalo sa mi srdce a vyslalo signál mozgu: utekaj za ním.

Vzniesla som sa na krídlach očarenia, vkĺzla do čižiem, v behu si obliekajúc kabát. Pelášila som dole po ceste, aby som mu potom mohla nenápadne ísť v ústrety. Akože ja nič, práve idem okolo.

Letela som ako bez duše, aby som to stihla. Už som dole, ledva popadajúc dych zabočím doprava a... nikde nikto.

Urobila som pár sklamaných krokov a práve vyšiel spoza rohu a vestička vo vestičke poskakovala vedľa neho. Na otázku, kam idem, som ledva vykoktala, že na cintorín. Bolo to celkom nenápadné, lebo cintorín bol tým smerom. Keďže nebol slepý ani hluchý, zbadal moje rozpoloženie a ponúkol sa, že ma odprevadí. I stalo sa.

Na druhý deň som mala teplotu, možno z rozčúlenia alebo zasiahol zlomyseľný osud. Len som ho sledovala oknom, ako prechádzal okolo. Dokonca aj spomalil.

Potom zase ochorela westička a asi sa jej potrhala vestička, takže neabsolvoval kopcovú túru. A akosi už ani nenavštevoval šéfa.

Tak to skončilo. Odvtedy mám slabosť pre päťdesiatnikov, no už im nevládzem nadbiehať. Stále je medzi nami rozdiel dvadsať rokov, tak to nechápem, veď ešte včera to fungovalo.

Posledná jeseň (Martina Némethová)

„Ešte včera to fungovalo...“ hlesol som potichu. Na druhej strane linky bolo počuť tichý výdych so slovami „Je mi to ľúto“ a následný prerušovaný tón hlásil ukončenie tohto nemilého telefonátu. Zdvihol sa vietor a ochladil mi zatúlanú slzu na tvári. Pomaly som si ju zotrel, zadíval sa na tú malú kvapku, ktorá symbolizovala bolesť a utrpenie ukryté v mojej duši. Po dlhej chvíli som zodvihol pohľad na park pred sebou zahalený v závoji slz natlačených v očiach.

Krásne farby jesennej prírody zovšedneli a hrud' mi zovrela chladná ruka samoty. Pod nohami mi zašuchotalo lístie, ktoré zareagovalo na mimovoľný pohyb mojich nôh. Najprv pomalý, pravá – ľavá... Potom rýchlejší, až kým som neprešiel do behu. Utekal som tam, kde sa to skončilo. Tam, kde som prišiel o všetko.

Po ceste som si spomenul na všetky tie krásne chvíle. Na tie krásne dni, keď sme sa ešte ako zaľúbení tínedžeri držali za ruky a skákali do opadaného lístia zhrnutého v strede nášho obľúbeného parku. Spomenul som si na každý tvoj žiarivý úsmev, keď som ti priniesol kvety k narodeninám alebo iba tak. Počul som v ušiach tvoj zvonivý smiech, keď sme po sebe hádzali vankúše a cítil som každý tvoj dotyk na mojej tvári – vždy mi zohrial srdce a vedel som, že si tá, pre ktorú sa oplatí obetovať každý jeden nádyh.

Teraz mi však dych nestačí a zastávam tesne pred frekventovanou križovatkou. Už sa nesnažím zastaviť neustále sa stupňujúcu záplavu bolesti ani prúd straty, ktorý mi steká po tvári. Stláčam gombík na semafore niekoľko krát za sebou, ľudia sa snažia pristaviť a zistiť, čo sa deje, ale ja sa iba dívam do okna, v ktorom si ešte včera stála a usmievala sa na mňa, keď som odchádzal. Je tam prázdno. Okno je otvorené...

Nabehne zelená. Naprázdno prehltnem, keď sa dostanem ku dverám liečebne a vojdem na recepciu. Poznajú ma, okamžite ma previedli cez dlhý koridor ku

výtahu, vyviezol som sa na druhé poschodie a zhlboka sa nadýchol, keď som uvidel niekoho vychádzať z tvojej izby. Rýchlo som si prehnetol oči, aby som znova obnovil svoj zrak a zbavil ho závoja. V hrdle mi rastie hrča, srdce rýchlo bije. Natiahol som ruku ku kľučke, až vtedy som si všimol, že sa celý trasím a obavy, čo nájdem za dverami sa zväčšili. Nejaká ruka mi pristala na ramene, druhá vystriedala moju dlaň na kľučke, otvorila dvere a jemne ma posotila do miestnosti.

Tá plachta krásne lemuje tvoje telo. Prebehne mi mysl'ou, keď zbadám dokonalé krivky pod bielou plátenou nemocničnou plachtou. Myslel sa zastavila. Nohy ma viedli samé a moje ruky odtiahli plachtu z tvojej krásnej tváre...

Kolená sa mi podlomili a pristáli na tvrdej podlahe.

„Robili sme, čo sa dalo.“ Hlesol za mnou hlas, ktorý patril k rukám, čo ma vohnali do tejto duševnej skazy.

„Ved' ešte včera...“ Hlas sa mi zlomil, rukami som objal jej pažu a díval sa do mramorovej tváre, ktorá stratila všetku svoju nádhernú, žiarivú farbu a zvýraznila jemné vrásky, spôsobené dlhým trápením, ktoré jej lemovali tvár. Necítil som žiaden pohyb, bola si studená... Chcel som ťa ohriať. Horko-ťažko som sa zodvihol zo zeme, ktorá chladila moje bolesťou rozhorúčené telo a pobozkal som ťa postupne na jedno a na druhé smrťou zaťažené viečko. Obzrel som sa cez rameno, čakal som odpoveď. Čakal som, že mi ten pán v bielom plášti vysvetlí, prečo moja druhá polovica duše odišla.

Rakovina je skryté zlo. Zaútočí a usmrťí, keď to človek nečaká. Započali novú liečbu, ktorá navonok zaberala. Postavila ju po pár dňoch na nohy. Znova sa jej vrátila žiara do tváre, bolesti ustúpili a jej krehké telo sa dokázalo hýbať samé. Dostala vzácny dar – rozlúčiť sa s milovanou osobou dôstojne. Preto vyzerá tak pokojne – ona to vedela...

Betónová láska (Mária Nováková)

Ešte včera to fungovalo,
potom prišla tá nevera,
ľúbila som ťa snáď málo?
Málo sa o teba opieram?

Uvidel si tú susedu,
neviem jej prísť na meno,
tebe sa hneď slová pletú,
keď ju chytíš za rameno.

Vedela som, že je mladšia,
aj keď vek je iba číslo,
kamarátky ma stále strašia,
že čo bolo, už odišlo.

Doma ťa čaká večera,
neboj sa, už posledná,
nepomôže dobrá viera,
tak ju zjedz celkom do dna.

O vzťahoch, starom i novom,
majú články svoj happy end,
teba radšej zaliat' betónom,
už si aj idem po cement.

Nemožné (Mária Nováková)

Ešte včera to fungovalo,
klišé s dvomi známymi.
Ale slovo slovo dalo,
začali mozgové prázdniny.

Nič nejde, nič nefunguje,
žiadna rovnica nevychádza,
plus aj mínus sa gumuje,
nosí seno do paláca.

Nemožné je stále možné,
ako ľúbiť svojho upíra,
dať lásku medzi pomnožené,
z ktorej nás vždy napína.

Každý deň je trochu iný,
inou špinou sa brodíme,
stále hádzeme po iných viny,
nevadí, ak to niekoho minie.

Ábel a Kain na Facebooku,
hádajú sa o Biblii,
zatiaľ čo s ujmom na duchu,
hovoria si: Čo sme to spravili?

Prebudenie (Mária Nováková)

Ešte včera to fungovalo. Našla som si novú prácu a rovno ma do nej prijali. Mám novú lásku, ktorá má so mnou spoločné úplne všetko. V parku som našla stovku len tak za lavičkou a ozvali sa mi z modelingovej agentúry, či mám voľno a či chcem, aby ma pár slušných fotiek preslávilo.

Prišla polnoc a všetko sa začalo meniť veľmi rýchlo.

Namiesto slušných fotiek odo mňa chceli tie nechutné a tak z toho nič nemám. Na pohovore mi akosi zabudli dať vedieť, že mám ovládať španielčinu a bez nej sa práca vykonávať jednoducho nedá. Teraz som s tým, ktorému som dala svoje srdce, na pokazenom kolotoči. Ruské koleso vo Viedni. Sme úplne hore a už sa tretiu minútu nehýbeme. Niečo sa pokazilo. Severák sa zosilňuje a to som si ani nezobrala teplé oblečenie. Ten môj chlap, ako sa ukázalo, panikári vo výškach a môj mobil je v neviem koľkých častiach poriadne hlboko na zemi. Musel mi práve teraz spadnúť? Ako keby nestačilo, že som musela dve hodiny na polícii vysvetľovať, ako sa ku mne dostala falošná stovka. Už to nemôže byť horšie.

Môže. Mechúr má veľkú potrebu ísť na potrebu, moja láska, ktorá údajne nefajčí, otvára druhú krabičku a počasie si nevie určiť, či má pršať alebo snežiť. Tak mám obidvoje. Už som povedala, že mám za hodinu robiť družičku a celkom som na to zabudla?

Výtah (Mária Nováková)

Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo. Ešte včera to fungovalo.

Cítim sa ako pokazená platňa. Snažím sa opraviť výtah a každá babička nerozumie, že nie som profesionálna opravárka výtahov. Mám nástroje po manželovi, ktorý sa zabil vo výtahu. Jednoducho nestihol vyskočiť tak dobre, ako všetci vyskakujú v akčných filmoch. Výtah mi zobral manžela a výtah sa teraz pokúšam opraviť, lebo viem, že bude trvať aj týždeň, kým príde niekto skúsený. Napriek tomu si moju prácu nikto neváži. Každý považuje za samozrejmosť, keď niečo funguje. Ak sa to niečo pokazí, má sa to vyriešiť hneď a každému je jedno ako.

Čidlo na zatváranie dverí niekto rozkopal a tak sa dvere nezatvoria a výtah nepôjde. Babka niektorého hlúpeho dieťaťa sa na mňa ani nepozrie, len povie to svoje. Ešte včera to fungovalo. Ja jej na to už automaticky odpovedám rovnako. Ešte včera to fungovalo. Bude sa mi o tom snívať. Viem, že pri tejto oprave nezomriem, ale ak by náhodou... tak čo? Každý si povie, že tu ešte včera nikto nezomrel a bude frflať pri výstupe na tretie poschodie bez tašiek, bez kočíka a s dvomi zdravými nohami.

Ešte posledný test. Trochu prejdem pred čidlo barlou a dvere sa zatvárajú. Už mi niekto kradne výtah. Je mi jedno kto. Nebudem čakať. Beriem aj druhú barlu a zdolávam svoj malý everest. Vzduch na schodisku je vydýchaný. Nečudujem sa, keď nikto neotvoril okno.

Tvoj osud (Beáta Plučinská)

Ešte včera to fungovalo,
bol si plný života, cítil si sa mlado.
Svet okolo bol nádherný,
všetko sa darilo, bol si proste perfektný.

Osud však ubieha rýchlo ako voda,
kto ti teraz tú odvahu dodá?
Je to na tebe, ako sa k tomu postavíš,
až príde čas, starnutiu sa neubrániš.

Snažíš sa žiť mlado, ale márne,
veď nik z nás nerád starne.
Raz si na tom dobre a raz zle,
ber to ako príde, pokorne.

A tak tíško posedávaš,
vnukom rady do života dávaš.
Zrak upieraš do nebička,
takto čakáš na svojho anjelička...

A čo bolo včera? (Mária Streicherová)

Ešte včera to fungovalo!
Fungl nové, ničím a nikým nezaťažené vzťahy,
druhý deň im ubral váhy,
tretí deň vrúcnosti,
v štvrtom zamrzli do kosti,
v piatom sa rozbili na cimpr campr,
v šiestom sa vybrali na Kampu,
siedmeho sa začali roztápať,
ôsmym zo seba zhodili všetok ľad,
deviatym sa nadýchli zhlboka,
desiatym dali pápá bloku,
utrelí slzu dojatia v oku.

Od jedenásteho znova fungujú.
Harmonicky, občas i falošne trilkujú,
tikajú ako hodinky.
Zaľúbené do života, do muža i do žienky.
A čo bolo včera? Fungovanie inú cestu merá.

Ad finem (Jana Kuricová – Tomaľová)

Ešte včera to fungovalo a nebudem preháňať, keď napíšem, že láska k mojim deťom bola chvíľami to jediné, čo ma držalo nad vodou. Áno, ešte včera tieto moje city fungovali natoľko, aby som mala dôvod žiť a zrazu bum, bác, tresk a v jednej jedinej nano sekunde sa môj mozog úplne dokonalo prevrátil na ruby.

Zazrela som ju periférne. Stála vedľa mňa, dýchala mi na krk a stále dookola šeptala:

„Ad finem. Ad finem. Ad finem.“

Nerozumela som tým slovám, ale v ušiach mi zneli ako meditačná hudba. Nebála som sa. Ved' prečo aj, keď som ju sama pozvala na kávu. Napriek tomu som sa nechcela obzrieť. Nie, s tým pozvaním som si to nerozmyslela. Ešte nie, ale...kto by sa chcel zahľadiť do očí vlastnej smrti?

Možno bola krásna a možno temná ako noc bez mesačného svitu. Ťažko povedať. S určitosťou však viem, že jej hlas bol omamný ako spev Sirén na mori. Nepotrebovala som ju vidieť. V tej chvíli mi stačilo, že neodmietla moje pozvanie, tak ako mnohí iní, ktorých som prosila o pomoc. Ona jediná vyslyšala moje prosby vtedy, keď ma nepočul ani Boh. Pribehla tak rýchlo, ako sa len dalo, aby ma raz a navždy zbavila utrpenia.

Bola milosrdná, trpezlivá, láskavá. Do ničoho ma nenútila, nevnucovala mi svoju pravdu, ani ma nepresviedčala o tej mojej. Len tam tak stála vedľa mňa a tým omamným hlasom šepkala:

„Ad finem.“

Znelo mi to v ušiach akoby hovorila:

„Netráp sa, dievča. Už bude dobre.“

Vo chvíli, keď sa načiahla za mojou rukou, aby sme už išli, zahliadla som vedľa seba z druhej strany moje deti. Stáli celkom blízúčko. Držali ma za nohu a v očiach sa im zračil strach. Z ich pohľadov mi srdce stiahlo ako vo zveráku, pohľad mi rozmazali slzy rinúce sa po tvári, až sa mi z toho zakrútila hlava. A ona? Stále stála vedľa mňa. Znovu šepala:

„Ad finem,“ a práve vtedy som jej slová pochopila úplne presne. Akoby som latinčinu ovládala od narodenia.

„Je koniec. Je koniec. Je koniec,“ opakovala stále dookola v latine.

Pozrela som na svoje deti a v tej chvíli zo mňa vyletelo:

„Nie je! Nesmie byť! Nebude! Sú tu predsa ešte oni.“

Bála som sa obzrieť na tú stranu, kde stála. V hlave som mala neskutočný zmätok. Miešala sa v nej hanba, zlosť na seba, ľútosť, strach a nekonečná láska k mojim deťom. Ako som len mohla na ne zabudnúť?

A čo teraz? Ona je tu a čaká len na mňa. Určite si ma vezme, hoci už s ňou nechcem, ani nemôžem odísť. Roztriasla som sa ako osika. Chcela som kričať:

„Odíd! Choď preč!“ ale nedokázala som vydať ani hlások.

Musela som však niečo urobiť skôr, ako si ma vezme.

Otočila som hlavu smerom k nej, pripravená na najhoršie, ale čuduj sa svete, nebola tam. Odišla. Bez jediného slovíčka, bez rozlúčky. Ani mi len nezamávala na pozdrav. Asi preto, že smrť sa nelúči. Buď si nás vezme so sebou, alebo sa raz určite ešte vráti.

Dnes už však viem, že smrť sa na kávu nepozýva. Príde sama, keď to uzná za vhodné, a keď to budeme najmenej očakávať. Nie, nie je to naša priateľka, paradoxne však, je tu pre nás všetkých.

Ešte včera to fungovalo a potom na chvíľu skolaboval hardware v mojej hlave. Našťastie opäť naskočil skôr ako... .

Šťastie na predaj (Jana Kuricová – Tomaľová)

Ešte včera to fungovalo a dnes? Dnes to funguje stále rovnako. To sa len my pričasto strácame v hromadách vlastných starostí, bolestí a nerestí. A čo vlastne? Nuž, čítajte ďalej.

Do môjho malého, útulného obchodíka s názvom „Všetko sa dá kúpiť“, vošla mladá, krásna žena. Vyžaroval z nej zvláštny hlboký smútok. Nemala oči vyplakané a opuchnuté od prebdených nocí, zato však mala v očiach prázdno. Tak hlboké ako jej bolesť ukrývaná pred svetom. Odetá v čiernych šatách siahajúcich takmer až k zemi pôsobila tak, akoby ani nebola z tohto storočia. Pripomínala mi éterickú bytosť z Gréckych bájí. Usmiala sa na mňa cez slzy zahalené závojom a hlasom nežným ako zamat sa mi prihovorila.

„Dobrý deň, prajem. Nad dverami máte názov – „Všetko sa dá kúpiť“. Smiem sa opýtať prečo? Všetko sa predsa kúpiť nedá.“

„Ale dá. Samozrejme, že u nás sa dá kúpiť všetko. Ako ste prišli na to, že nie?“ opýtala som sa čo najnežnejšie, aby som túto éterickú, smutnú bytosť neranila.

Po mojej otázke sa mi zamyslene zahľadela do očí, posmutnela a takmer šeptom prehovorila:

„Nehnevajte sa na mňa, prosím, nechcem vám brať ilúzie, ale musím oponovať. Šťastie sa kúpiť predsa nedá. A nielen u vás. Nedá sa kúpiť vôbec. Keby sa to tak dalo. Hneď by som si kúpila aspoň malinkú omrvinku, nech by to stálo čokoľvek. Mne už však šťastie nemôže vkročiť do života.“

V tej chvíli ako dohovorila, zaleskli sa tej krásnej žene v očiach slzy hlbokého, nekonečného smútku. Bolo zjavné, že svoje nešťastie netúži rozoberať. Zrejme ani nemala potrebu čosi kupovať. Asi len potrebovala s niekým prehodiť pár

slov, aby ju jej vnútorná bolesť nezadusila. Tak veľmi ma tá žena zaboľela pri srdci, až som mala pocit, že som na doraz stiahnutá v korzete. Kiežby som jej mohla z pliec odňať aspoň polovicu jej trápenia. Pozrela som von oknom a pri výklade som zazrela malé, biedne oblečené, rómske dievčatko. Jednoznačne pochádzalo z rodiny, v ktorej bola o peniaze veľká núdza. Krásnymi čiernymi očičkami hladilo ručne vyrobenú handrovú bábiku. Videla som v jej nežnej detskej tváričke, ako si už s ňou v duchu líha večer do postieľky, aby jej postrážila sničky. V tej chvíli som dostala nápad.

„Vravíte, žeby ste si potrebovali kúpiť aspoň omrvinku šťastia? Myslím, žeby som vám s tým dokázala pomôcť.“ povedala som a potmehúdsky som sa usmiala.

Žena na mňa prekvapene pozrela.

„Pomôcť? Robíte si zo mňa srandu? To nie je veľmi ohľaduplné.“ povedala rozladene.

„Nerobím si nijaké žarty. Myslím to smrteľne vážne. Pozrite sa von oknom. Vidíte to dievčatko, ktoré túžobne hladká očami handrovú bábiku vo výklade? Čo keby ste mu ju kúpili a darovali? Určite to vaše problémy nevyrieši, ale tomu dievčatku, by ste splnili sen. Možno jediný, aký vo svojom skromnom živote má.“ odpovedala som najnežnejšie ako som len vedela.

Žena sa vážne zamyslela. Hodnú chvíľu pozerala von oknom na to dievčatko, paralyzované obyčajnou handrovou bábikou.

„Môžete mi ju naučtovať, ale presne tú z výkladu. Hneď som späť. Ďakujem.“ povedala odhodlane a vybehla pred obchod.

Chytila to malé dievčatko za ruku, sklonila sa k nej, čosi jej pošepkala a spoločne vošli do obchodu. Bolo vidieť, že sa dievčatko hanbí. Skromne klopilo očká k zemi a čakalo, čo sa bude diať. Ja som medzi tým vybrala bábiku z výkladu a naučtovala som ju.

„Mám vám ju aj zabaliť?“ opýtala som sa.

„To nebude potrebné. Však zlatko?“ povedala žena, usmiala sa na dievčatko a pohladila ho po krásnych, kučeravých vláskoch. Vzala bábiku, sklonila sa a vložila jej bábiku do rúk.

„Pozri srdiečko, táto krásna bábika je odteraz len tvoja. Bude na teba dávať pozor a vždy, keď ti bude smutno, bude pri tebe, aby ti vrátila úsmev na tvoju krásnu tváričku.“ povedala.

Dievčatko sa nezmohlo ani na slovo. Objalo pevne túto smutnú ženu a začalo dojatím srdcervúco plakať. Bolo nádherné sledovať dve duše, ktorým sa slzy dojatia rinuli z očí ako neskrotný vodopád. Až z toho zvlhli aj moje zreničky. Toto úžasné divadlo trvalo hodnú chvíľu. Odrazu sa dievčatko zhlboka nadýchlo a pomedzi vzlyky vykričlo smerom k žene:

„Ľúbim ťa!“

Žena ju vrúcne objala a čosi jej zašepkala do ucha. Potom sa otočila ku mne, nádherne sa usmiala a nežným hlasom dodala.

„Mali ste pravdu. Aj šťastie sa dá kúpiť. Nie však tak, ako si to väčšinou predstavujeme. Ďakujem vám z celého srdca za ten prenádherný, naplňujúci pocit šťastia, ktorý ste mi ponúkli. Sľubujem, že nezabudnem na to, ako sa šťastie kupuje.“

V tej chvíli som cítila rovnaký, povznášajúci pocit ako ona. Podarilo sa mi predať poriadny kus šťastička a potešiť dve smutné, krehké dušičky. Odteraz už budem v mojom malom, útulnom obchodíku predávať jedine šťastie, ako pridanú hodnotu tým, ktorí to potrebujú. Áno, ešte včera to fungovalo a funguje to stále úplne rovnako. Stačí len skúsiť.

Včera (Jana Kuricová – Tomašová)

Ešte včera to fungovalo
bez slov,
bez bozkov,
bez objatí,
bez dotykov našich roztúžených pohľadov,
len tak telepaticky,
akoby naše existencie splynuli v jedno nekonečno.
Úplne postačilo,
že mi malý škriatok prehodil v hlave výhybku
a ty si v tej istej nanosekunde vedel,
kam prúdia moje myšlienky.
V rovnakej nanosekunde
si sa vykoľajil spolu so mnou,
lebo si vedel,
že hoci nevolám o pomoc,
nežobrem o pozornosť.
neutekám od teba,
len sa tak,
ako vždy,
strácam v temných uličkách bytia
a potrebujem ťa viac ako kedykoľvek predtým,
viac ako keď v tvojom objatí
túžobne prosím o splynutie,
viac ako keď na tvoje mužné ramená
vypúšťam slzy celého sveta.

Ešte včera to fungovalo
bez slov,
bez bozkov,
bez objatí,
bez dotykov našich roztúžených pohľadov,
len tak telepaticky,
akoby naše existencie splynuli v jedno nekonečno
a dnes?

Dnes nestačia ani celovečerné rozhovory,
celonočné milovania,
nekonečné pohľady do našich roztúžených očí
na to,
aby si pochopil,
že hoci nevolám o pomoc,
nežobrem o pozornosť
vykoľajená sama v sebe
s plynúcim časom v päťách,
t'a potrebujem viac
ako kedykoľvek predtým.

Slnko v sieti svieti (Emma Tomková)

Ešte včera to fungovalo. Neviditeľné spojenie, keď stromy začali pučať a ľudia sa ponárali v ich farebných náručíach.

Chcem sa skryť medzi obrazy

Prstami topiť ich farby

Maľovať zdravšiu Zem

Namočiť nohy do vody

Ľahnúť si na trávu

Niekde mimo davu

V nepoznaní

Zranená (Monika Abdu Touderová)

Ešte včera to fungovalo.
Kížal si dlaňou po mojom stehne.
V očiach bol náznak nádeje,
bohužiaľ tá, tá časom bledne.

 Rozmýšľam....
 Čo bolo bodkou nášho osudu?
 Hádky, stres či šedé oči?
Cítim len letmý tlkot tvojho srdca.
Cítim ten zápach irónie a mám chuť skočiť'.

Ešte včera to fungovalo,
bola som šťastne naivná.
Vietor však strhol mi ružové okuliare.
 Nádych-výdych...
Láska môže byť i omylná.

Deň potom (Zuzana Volentierová)

Ešte včera to fungovalo, keby som si mohla celkom spomenúť na svoj počin, na to včera.

A dnes ? Dnes ležím v nemocnici s rozbitou hlavou, otrasom mozgu a mám vymletú hlavu ako keby mi ju zomlel mlynček na mak. Nevieam, čo sa presne stalo... .

To „VČERA“ mi zničilo celý život. Nevieam, kto som a prečo som tu.

Doktori mi tvrdia, že som spôsobilá autonehodu, pri ktorej zomrela mladá žena s dieťaťom. Celý personál sa na mňa díva ako na vraha.

Ale ja ním nie som. Teda ja si na to nespomínam... . „Neprežili to... . A ja? Prečo som to vlastne prežila?“

„Zomreli... ,“ to slovo minulosti, ktoré ma zavedie do lochu, kam odvčera patríam.

„Prečo mi nefunguje ten posratý mozog? Prečo?“

Práve vošla do miestnosti sestra s táckou v rukách.

„Ako sa máme pani Polohová? Je vám už lepšie?“ s úsmevom na tvári hľadela na moju posteľ.

Nemala som chuť nikoho vidieť a tobôž niekomu odpovedať.

„Čo si myslí táto prefarbená blondína, že mi bude každou sekundou lepšie? Je na veľkom omyle. Môj život je už roztrhaný na franforce a už ich nik nezošije dokopy!“ odfúkla som si v tom momente po pomyslení týchto slov.

„Dajte mi pokoj! Mne už nikdy nebude dobre.“ odvrkla cez zuby.

Sestra vypučila oči na ňu, položila tácku na stolík a povedala: „Potrebujem od Vás moč a iné komentáre k tomu nepotrebujem počuť, ja zato nemôžem, čo sa vám stalo.“ Otočila sa na päte a zabuchla dvere.

„Krava sprostá, čo si myslí o sebe? Ja jej môj drahocenný moč určite nedám. Aspoň to je moje a vieam, že to mám. Ale môj mozog sa asi uvaril vo vlastnej šťave a nechce fungovať akoby mal... .“

Nechcela som nikoho vidieť a ani s nikým telefonovať. Lekári mi vysvetľovali, to sa postupom času zlepši a možno sa vám vráti pamäť. Ale

nikto z nich mi nedal stopercentné slovo, že sa to môže splniť. Však vedia prečo? V tejto dobe by som ich mohla žalovať za nepravdivé informácie a ovplyvňovanie psychickej ujmy na zdraví. Zasmiala som sa, presne ako taký právnik.

Ale ja ani neviem, či som právnik, či upratovačka a možno lacná štetka. „Čo vlastne som?“ Strach v očiach a nevedomosť dusili moje vnútro.

Tak teraz som pacient, obviazaný, nadopovaný nejakými oblbóvákmi, aby som sa cítila pri mojich sračkách ako v raji.

„To je teda smola,“ satirou vyslovila tieto slová. Pozrela do okna a videla na okne vtáka. „Ten aspoň vie, že vie lietať a žrať! Na rozdiel odo mňa!“

„Ako mám vlastne definovať túto situáciu?“

Neviem, či sa smiať, či plakať a kam mám ísť? Nikto ma za tých desať dní nenavštívil. Pár esemesiek prišlo s názvom: „Skoré uzdravenie Milada.“

Tie mená v telefóne mi nič nehovorili, ani neviem, ktorý rok je, ani neviem, či som vegetarián alebo mäsožravec, a ani neviem, či viem šoférovať.

„To je tá paródia...“ „Ešte predtým to fungovalo a teraz už nefunguje nič. Jedine moje obličky vylučujú moč, moje ústa vedia rozprávať a jesť. A to je asi všetko.“

„A čo bude zajtra?“ Možno opustím túto bielu dezinfikovanú miestnosť a navštívim tú najtmavšiu a najhnusnejšiu izbu, ktorú som len videla vo filmoch, ktoré tu pozerám celé noci.

„Cela.“ Celá cela cerí cudnosťou na civila.

CYNICKÉ.....

Takto som dopadol (Zuzana Volentierová)

Ešte včera to fungovalo... . Môj pohlavný orgán. A dnes?

Dnes už neviem ani vstať z postele. Cítim bolesti na každom kúsku môjho rozbitého človeka.

Moje kilá sa blížia k miešačke na betón a priateľom sa mi stalo diaľkové ovládanie na televízor.

Žena začala od zúfalstva piť, každodenné hádky sa vyostriť až na britvu, jej psychický výlev by som vedel utopiť v kvapke vody.

Aké excentrické.

A môj úd?

Ten visí v trenírkach a hompáľa sa zo strany na stranu, ani vietor tam nepáchne a ani ženské ruky, tobôž niečo krásne.

Musím sa teraz hlasno zasmiať. Úd?

Význam takého krátkeho slova v pravopise slovenského jazyka.

Ú – únik pred realitou a

D- ako dno, kde sa práve nachádzam.

Teraz?

Teraz práve mám vyložené smradľavé nohy na konferenčnom stolíku. Nejakí blázni v dresoch naháňajú loptu na obrazovke.

Patetické.

Prepínam od rána do večera programy a keby ste sa ma v tomto momente spýtali, čo dávali, nevedel by som nájsť ani prvú slabiku tých slov.

Proste som nula.

Prišiel som o robotu pred polrokom a moji priatelia tzv. hovädzie kúsky, čo sa za priateľov považujú, mi krížia cesty v supermarketoch a sprostoto hľadajú do mojej tváre.

Výsmech, posmešky, nadávky a iné drobnosti zabalené v nákupnej taške na moju osobnosť.

Už nemám chuť ani žrať, s prepáčením, ale to je jediné, čo mi dáva pôžitok.

Nie som zrelý na psychiatra a ani na žiadny xanax, alebo prinajmenšom povedané „na lieky šťastia.“

Takých darmožráčov by som nikdy nepodporil ani jednou slovenskou korunou.

„Korunou?“ Pýtate sa určite v múdrej hlavičke.

Však sú v tejto dobe euráče. A čo?

Mojimi peniazmi sú doteraz koruny. Vedel som nimi platiť všade a všetko.

„Čo sa všetko zmenilo za tých pár rokov? Kto myslí teraz na mňa?“

Tak túžim po milovaní. Paradox. Pišem tu o peniazoch a príde na rad moja potreba.

To bolo dávno, keď som cítil zápach mojej ženy na mojom šťastnom tele.

Irónia.

Ani neviem, ako ten celý proces funguje.

Spáľňu obýva len môj prežraný Garfield a ja.

Žena sa dobrovoľne presťahovala do detskej izby a ktorú vidím len ráno v kuchyni, keď si robí kávu a to je aj pri nej otočená k linke.

Slovka neprehovorí, zazerá na mňa ako na totálneho vola, ale našťastie sa dočkám od nej doteraz jedného teplého jedla za deň.

Uvedomil som si dnes v mojom sne, že už nemám pre koho žiť.

Som sám.

Ako taká diera v mojej vyšúchanej čiernej ponožke, na ktorú sa práve pozerám a rozmýšľam, či má zmysel ju ešte zaštopkať.

Možno.

Keby som nebol taký tupec, možno by som toto manželstvo zachránil, ale stále hľadám to zelené tlačidlo na spätný pohon.

Chcem vrátiť čas.

Chcem milovať svoju Blaženku ako predtým.

Nosil by som ju na rukách, aj tie kvety, čo mi vždy tak smrdeli po mŕtvych a zažiť to, čo tu už bolo.

Naše tajné milovania.

Keď som ju prvýkrát uvidel na tej rozheganej Liberte, vedel som, že je tá pravá.

Naháňal som ju po lúke a ona sa tak hlasno smiala, že celá dedina vedela, že je to Blaženka z horného konca.

Voňala ako tá okena s príchut'ou kamiliiek a jej nohy boli ako antické stĺpy z gréckych bájok.

Na naše krásne výročie som ju pozval na túru na Vtáčnik. Ako taký nesmelý šuhaj z dolného konca som sa rozhodol urobiť oheň, na ktorom by sa opekali krásne pripravené špekačky. Taká menšia predpríprava na prvé milovanie.

Hladil som ju po vlasoch, šuškal sladké slová a moja ruka spásala chrbát až sa dostala ku gombíkom na blúzke. Zacítil som niečo tvrdé medzi prstami. Zdvihol som ju do náručia a niesol som ju do stanu.

Vtáci nám vyspevovali svoje ľúbostné piesne, až jeden drzý vták nám vošiel s guľovnicou do stanu.

V polohe sediaceho Kolomana som práve dobíjal Blaženkinu jaskyňu. Naša radosť sa prerušila po tridsiatich sekundách.

Nakoniec som musel vysvetľovať, prečo stanujem v revíri, kde práve prebieha poľovnícka sezóna.

„Ak ti je tvoj vták milý, tak práš radšej rýchlo so stanom aj s tvojou holubicou domov.“

Vystrašene sme nahí pobehovali po lese ako taký Adam a Eva, aby sme rýchlo zbalili všetky veci.

Smiech, aj vážna tvár sa striedali na našich tvárach.

Prvýkrát sme sa vážne hanbili.

V ten týždeň som si aj Blaženku vzal za ženu ako taký pravý slovenský junák v kroji a s kočom.

Prežili sme tie najkrajšie roky, kde sme sa fakt milovali každý deň a nielen raz, ale aby som nechválil „môjho kráľovského lokaja“ aj trikrát!

V šope, na záhrade, v lese a aj na tajnom mieste.

„Pssst,“ to nik nevie.

Pivnica. Tmavá, vlhká a šuchotalo to tam, ako keby netopiere mali hniezdenie.

Za pár rokov sme sa rozrástli. Pribudli deti, ktoré sme stvorili v najzaujímavejších polohách, či tajných miestach.

Jožka zo zvonice, Aničku z pivnice a Janka z kuchynského stola.

Čo dodať?

Manželskú posteľ sme nepotrebovali.

Roky prebehli ako voda, pokojné časy vystriedali búrky v citovom rozpoložení mojej Blaženky.

Deti vyrástli, opustili naše hniezdo lásky a my sme opustili nás dvoch.

Pred pár mesiacmi sa spustili výčitky ohľadom mojej práce, lebo som si konečne otvoril ústa na šéfa, čo znamenalo zamávanie výpoveďou medzi dvermi.

Odvtedy sa vliekli problémy so mnou a stúpajúce negatívum presiahlo už do takých hraníc, že som sa musel ovládať nezdvihnúť ruku na moju manželku.

„Čo je to za láska?“ Pýtate sa určite vo vašich hlavách.

Už mám toho aj ja dosť!

Milujem ju takú, aká bola a tak by som vrátil čas. Keby mi niekto teraz podal čarovný prútik, šibol by som a bol by som spokojný s mojím bývalým životom a nikdy by som sa na nič nesťažoval.

Chýba mi tak objatie, pusa, pekné slovo a jej božské telo.

Tak by som ju pomiloval až do zbláznenia.

Teraz je na to pravý čas. Nesmiem váhať. Aj keď moje nevládne telo nevie, čo robiť s tým hompálajúcim strateným údom niekde v tej obrastenej slanine, za pokus to stojí.

Práve odbila štrnásť hodina na hodinách a vedel som, že príde o päť minút domov.

Neprišla....

Nezazvonil nikto...

Ani na telefóne nebola už dostupná.

Len policajt zazvonil na bránke.

„Dúfam, že Blaženka zase nezabudla zaplatiť za to digi, čo som už trikrát dostal upomienku.“

S vážnou tvárou stáli pri bráne. Pokým som sa vygúľal z gauča, trochu to potrvало.

Otvoril som im...

„Milý pán Krpel', prepáčte, sme tu v záležitosti vašej manželky. Je mi to ľúto. Vašu ženu zrazilo dnes auto a podľa hla zraneniam.“

„Robíte si teraz zo mňa srandu? Ja tu na ňu čakám, aby som ju konečne po roku pomiloval a vy my poviete, že zomrela? To je už úžasný vtíp na ten piatok trinásteho.“

Pozerali na mňa ako na vyšinutého, čo im to tu rozprávam. Ale ja som si vkuse mlel len svoje.

A Blaženka?

Fakt už nikdy neprišla... . Fakt zomrela... .

A ja? A ja si sedím pri televízore a čakám pokým príde nejaký seriál, čo ma zaujme.

Môj priateľ v nohaviciach, na toho som aj zabudol, ten už zhasol v tom momente, keď ma policajti skoro zavreli do nemocničnej psychiatrie, lebo som ich obvinil, že nech si robia s niekoho iného žarty.

Tak len ležím a dívam sa a čo bude zajtra, neviem.

Vítaz (Zuzana Volentierová)

Ešte včera to fungovalo a dnes?

Dnes otváram internet a slovo CORONA má zabíja z každej strany počítača. Corona sem Corona tam, ale ako ju zastaviť?

Nik nevie.

Ešte včera to fungovalo, náš život bol nádherný a nemuseli sme tráviť čas v domácnostiach a strátiť sa jednej malej guľatej loptičky s výčnelkami.

Dnes, keď pozerám na prázdne ulice, neusmiate tváre v oknách, či smútok v televízii a najmä tie trúchliace rodiny nad svojimi blízkymi, otvára sa mi nožík vo vačku. Vyzbrojím sa na boj.

Chcem, aby boli ľudia zdraví, aby sa smiali, či boli najviac šťastní.

„Na konci sveta smrťka stojí a každý sa jej bojí,“ ako spieva Jožo Ráž vo svojej piesni. Jej bozky fakt strašne bolia a aj jej dotyky. Predtým dať na líce pusy bolo gesto pozdravenia a bozk znamenal vyjadrenie lásky, či podať mierumilovne ruku bolo znakom mieru.

Zmizli tieto gestá. Zmizli na niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Máme sa obávať, či na niekoľko rokov?

Nie.

Netreba. Chodia mi rôzne videá, hoaxy či iné sprostosti, ktoré omamujú mozog strachom. Prečo sa tak bojíme nákazy?

V piesni pokračuje: „Kašlem na smrť, verím na život.“ Tak verme na život. Verme, že toto má nejaký význam. Ukázať nám, že sme ľudskí, vieme si pomáhať, vieme držať spolu.

Včera to bolo tak, že ľudia pozerali na seba, peniaze a majetkové záležitosti. Dnes sa boja len o holý život.

„Holý...“ nepotrebujeme nič, ani tie papierové šušťavé prachy a ani drahé autá, či vysnívanú ženskú z playboya. Narodili sme sa v Adamovom či Evinom rúchu, tak prečo nás vždy zaujímajú iné náležitosti?

Jedine, čo teraz potrebujeme je ZDRAVIE, SÚDRŽNOSŤ a LÁSKU.

Tieto veci sa nedajú kúpiť ani za eurá, doláre, koruny, forinty, pesos, libry, leky, levy, dináre, či franky alebo za mince, či aj za zlato. Hodnota zmizla až pod čiernu zem.

Zomierajú ľudia, ktorí nemôžu mať ani dôstojný pohreb. Nikoho nenapadlo, zapáliť za nich aspoň jednu sviečku. Veď to bol človek z mäsa a kostí. A teraz je z neho popol, ktorý vysypajú do popolnice.

Uvedomte si ľudia, že nenarodili sme sa byť sebcami, ale narodili sme sa, aby sme si splnili nejaké poslanie a nechali tu niečo po nás.

Nie som Boh, aby som niekoho súdila, aby som na niekoho ukazovala prstom, ktorý je vinný. V tomto čase a práve teraz sa neoplatí hľadať vinníka, ale hľadať možnosti na prežitie.

Viete, čo máme v hlave? MOZOG a každý vieme, ako pracuje. Vieme, čo je správne, a čo nie, vieme si nájsť vo vlastných myšlienkach miesto a smer.

Strach je liečiteľom obáv. Musíme sa báť. Je to prirodzená reakcia ochrany. Tak sa bojme o svojich blízkych, cudzích a všetkých, čo spravujú našu planétu, aby sme ich vedeli chrániť.

Taká malá guľička s výčnelkami nezničí takú obrovskú guľu ako je ZEM. Jej sila je v nás.

A čo bude zajtra?

Zajtra bude, to čo si spravíme MY. Ochránime si životy, krajinu, zvieratá a aj celú planétu. Trpezlivosť ruže prináša, aj keď pichá. Ale prinesie. Prinesie nové časy, zážitky, ale aj nové ľudstvo.

A ja? Ja sa teším na sladký bozk, objatie a podanie rúk od vás všetkých. To bude to najkrajšie gesto po výhre.

Vo vyšetrovacej miestnosti (Broňa Zelená)

“Ešte včera to fungovalo!” vrieska Emib

“Kľud, pokoj. Ono to spí.“ pokojne mu odpovedá Hugif

“Čo je spí?“ nechápavo sa pýta Emib

“Hibernuje, naberá silu, možno sa konečne niečo podstatné dozvieme. Len dúfam, že to nebude kvíliť, ako včera. Skoro mi voda z uší vyrypela.“ sťažuje sa Hugif

“Psstt, ticho, už to otvára sledovací systém. Kotúlaj po Beitr,“ rázne rozkáže Emib.

“Povie mi už niekto do pekla, kto ste? a čo odo mňa chcete?“

“Beitr vydáva to stále tie isté zvuky, asi budeme potrebovať inú vzorku. Skočím po ňu dole?“ vyčkáva Emib a hľadá dole na Zem.

“Nie, táto nám zatiaľ stačí. Povedz nám, čo chceme vedieť a my Ťa vrátíme naspäť,“ prihovára sa Beitr ľudskej žene.

“Ja neviem nič o graféne a aerosole,“ skleslo odpovedá na opakujúcu sa otázku.

“To musí vedieť každý,“ tvrdošijne si na svojom trvá Beitr.

“Nie nemusí...to vedia len vedci a kockáči.“

“Kto sú vedci a kockáči?“ zaujíma sa Emib a v duchu sa teší, že sa konečne niekde posunú.

“Vedci sú ľudia, čo skúmajú a vymýšľajú všetko a sú múdri. Uniesli ste nesprávnu. Ako Vám to mám vysvetliť?“

Tajná láska (Broňa Zelená)

Ešte včera to fungovalo
tá chémia medzi mnou a Tebou
dnes žmurkám na Teba
a Tebe je to jedno

Potajme Ťa prosím
pod' už, nerob mi to nasilu
ved' včera nám tak fajne bolo
nechcela som vliezť ani pod perinu

Hladkám Ťa
a
neviem, čo viac spraviť mám
pozviechať by si sa mohol
a uvariť mi rannú kávu
Ty blbý kávovar

Dnes (Broňa Zelená)

Ešte včera to fungovalo,
netopiere sa dostali domov vďaka radarom,
ľudia platili dane a verili na bohov.

Dnes je už všetko na skrže inak.

Všetko sa zastavilo.

Čas sa upokojil.

Zem sa dotkla neba.

Planúce slnko zaplavila neha.

Voda sa prestala búriť
a skaly začali odychovať.

Len ľudstvo akosi stále nepochopilo, že to za čím sa ponáhľa je nemennosť
daná osudom.

Sedmokráska (Diana Žalobínová)

Ešte včera to fungovalo. Prechádzali sme sa
lúkou s tisíckou púpav, aj keď pri tom pršalo,
bol to deň zážitkov, úsmevov, večer únav.

Pamätám na chvíle s tebou, akoby to bolo
včera len, na tvoje dotyky s vášňou, no
zároveň nehou, čo keď to bol iba sen?

Stále ma fascinovala láska, aj keď mám
teraz srdce zlomené, volal si ma zlato,
kráska, sedmokráska, trhal si mi lupene.

Fungovalo to, ešte včera, dotkol
si sa ma posledný raz, teraz z
teba je len povera, na mňa
sneží, hreje ma mráz.

Tú poslednú kyticu, čo si mi dal, vložila som
do vázy, plnú kvetov, sedmokrások, najmä
púpav, pokryli ich námrazy.

Mužské oddelenie

Podnikateľská epizóda (Tomáš Beník)

Ešte včera to fungovalo... Anciaša jeho!

Včera to išlo, dnes asi umriem.

Na nič vyšlo celé moje dielo.

Určite sa skántrim... . Už teraz to viem.

Akoby chvíľočka rozhodla, čo bolo ďalej.

Rozhodla rázne abez čakania.

Už len môžem hovoriť: „Barman, nalej!“

Skrátka, púšťať sa do chl'astom utápania.

Čo teraz robiť? Ako ja žiť budem?

Malo to byť krásne, no nebude nič.

Na nešikovnosť výrobcov ja teraz pl'ujem.

Ak to pokazili naschvál, beriem na nich bič!

Neskôr som zistil, že väčšia je tá skaza.

Nie je to len miešačka, sú to aj veci iné!

Snáď niektoré sú vzáruke – aspoň maličká spása.

Aj tak je to hrôza ako vhorore vkine.

Betón stvrdol vmiešačke.

Ako sa tam vzal? Prišiel koniec aoni ho tam nechali?

Možné to je, lebo dnes neprišli vtej skladačke.

Utiekli, no najprv ma zpeňazí zodrali.

Všetko je vriti. Majiteľ zúri.
Ja ako majster som všetkých sklamal.
Navyše sa ktomu ešte architekt búri.
Všetko je tu na nič aja aby som klamal.

Atak mašľu na mieste som si hodiť mohol.
Kábel som našiel, no takmer som sa zabil.
Sotva som sa po kus zneho zohol,
elektrinou ma ten kus kovov sgumou nabil.
Niekto z pripájacieho kábla pár metrov ukradol
a ako maskovanie zástrčku skáblom do prúdu nakládol.
Že ho to nezabilo?

Atak, dostávajúc rany života na frak,
dostavil sa ku mne reálny zázrak!
Skôr než kontrolóri zo statikom sa kbaráku dostali,
tú barabizňu prírodné zákony kzemi poslali.
Vokamihu vobci tej víchor sa strhol.
Na ňu ana okres koniec sveta vrhol.
Škody obrovské, zrúcanín mnoho.
„To bude kšeftov!“ odvetil som stroho.
No zastupiteľstvo chcelo, aby som sa stratil
ado tej obce sa už nikdy nevrátil.
Nuž... . Poslúchol som. Čo keby ma zlynčovali?

Aby to nevyzeralo, že som úplný dement,
zistilo sa, že nám dodali nekvalitný cement.
Nebol som už do práce tam nikdy zavolaný.
Zákaz vstupu pre mňa nikdy nebol odvolaný.

Atak, snovou partiou po boku,
pustil som sa vsusednom meste do pôžičiek a úroku.

Veď je predsa jedno, odkiaľ prachy plynú,
oberáme, hoc nás zavrú, tie platidlá nezhnú!

Rozklad vírusom (Tomáš Beník)

Ešte včera to fungovalo adnes to zhaslo.
Včera pred týždňami, to dnes si nik nepamätá.
Čo sa len nafukovalo, odrazu spl'aslo.
Až príliš úspešne vírus sľud'mi zametá.

Nič nefunguje, vdomoch sú miliardy ľudí.
Čo ich tam drží? Strach, či vláda?
Koľko ľudí sa bojí, že sa už nezobudí?
Koľko ľudí sa už od hrôzy neovláda?

Zo dňa na deň Vek rozumu pominul.
Nahradilo ho Obdobie temna, tentoraz časť druhá.
Strachom, poverami auctievaním si vek ten ovečky privinul.
Snád' ten hore nás zachráni – to jest jediná vzpruha!

Stredoveké praktiky nahradili všetko vedenie.
Jediným liekom je, ako vtedy, karanténa.
Je nejaký liek? Vieme, že nie.
Prevencia anenakazit' sa – to jest hlavná téma!

Sviečky umorových stĺpov, modlitieb zástupy.
Snád' zázrak vylieči, no vonku stále jazdia káry motorové smftvymi.
Na boj ovšetko sa postupne menia nákupy.
Namiesto lieku si vybrať medzi všetkými svätými.

Medzi prvou adruhou časťou je jediný rozdiel.
Prostriedky na zaznamenanie sú tentoraz lepšie.
Zaznamenajú, že sa tak isto skončí druhý diel?
Ostáva len dúfať, že straty nebudú väčšie.

Prečo toľko pesimizmu, keď sa vlastne nedeje nič?
Človek je doma, svet ide ďalej adni pokojne tiež.
Asi na ľudstvo už dlho nebol použitý bič.
Všetko sa asi rúca, no to asi už dávno vieš.

Problém, čo zatienil všetky ostatné.
Každý ho poznal, no nečakal, že ešte príde.
Všetky výdobytky ľudstva sú na nič platné.
Ako vždy uvírusu platilo – príde azas odíde.
Abude to tak aj teraz...

Takže kedy to zas bude fungovať?
Raz možno, ale inak, než by sa hodilo.
Možno ešte horšie sa dovtedy žiť bude dať.
Asi je ľudstvu súdené, aby sa mu teraz opäť zle vodilo.

Ja, Arki (Simon Dobeš)

Ešte včera to fungovalo, ešte včera tu bola. Cara. Žena, ktorú som miloval najväčšmi, žena, pre ktorú by som položil život, žena, ktorá bola pre mňa všetkým.

I cez to, aká tragédia ma včera zastihla, rozhodol som sa ísť do „práce“. Spolu s trpaslíkom Fartim chránime Zandriu pred príšerami, ktoré sem chodia zvonku. Kyplopy, echidny či satyrovia.

„Si si istý, že chceš ísť?“ spýtal sa ma Fart hneď, ako som otvoril dvere domu.

„Áno, Fart, pomôže mi to odreagovať sa a prísť na iné myšlienky.“ odvetil som.

Fart ma vždy čakal ráno pred domom, jeho druh trpaslíka spáva denne len tri hodny, tak zvyšný čas, keď ostatní spali, využíval na cestu ku mne.

„Čo to dnes máme?“ spýtal som sa odmerane.

„Lardovi v Gaštanovom Sade niečo žerie osly, domnieva sa, že je to čert. Včera v noci videl niečo chlpaté s rohami behať po lúke.“

„Čert, ktorý žerie oslov? To mi nejako nejde do hlavy.“ povedal som s pokrútením hlavy.

„Uvidíme.“ začal Fart. „Možno to je len obyčajný faun.“ keď dopovedal, hlasno si grgol.

Oh, ako môže byť tak nechutný, pomyslel som si.

„Najvyšší čas vyraziť!“ zvolal Fart po chvíli.

Celú cestu som myslel len na jedno. Na Caru. Ako ju mohol niekto tak hrozne zavraždiť?

„Joj, krásny to deň, Fart, však?“ opýtal som sa malého trpaslíka, ktorý kráčal vedľa mňa.

„To áno a bude ešte lepší!“ veselo odpovedal.

Hneď na to z vrecka nohavíc vytiahol mešec plný zlatiek a hodil mi ho.

„To je za toho trola, čo sme dnes zmohli!“ dodal.

S veľkým úsmevom som sa k nemu otočil so slovami: „Musíme to ísť osláviť! Poďme k Here na poriadne pivo!“

Fart sa nahlas zasmial a spoločne sme sa vydali smerom k pohostincu U Hery.

„Poprosím dve pivká, Hera!“ zakričal z dverí Fart. So smiechom vošiel dnu a hneď za ním ja.

„Čo ste dnes skolili, chalani?“ spýtala sa nás s dobrosrdečným úsmevom Hera.

„Neuveríš, ale veľkého trola, ktorý v noci rozbíjal príbytky vo vedľajšej dedine.“ odpovedal som.

„Bola to v skutočnosti ona! Snažila sa ma udusiť s jej veľkými prsiami.“ dodal so smiechom Fart.

Nebola to ale pravda. Bol to on a žiadne veľké prsia tam nevystupovali. Fart to Here oznámil len preto, lebo ho priťahuje. Najmä svojimi veľkými prsiami.

„Sadneme si tam, kam vždy.“ oboznámil som Heru.

Vždy sedíme a mieste určenom pre malé deti, aby Fart mohol dočiahnuť nohami na zem. Ja si len prisuniem veľkú stoličku.

Hera už niesla pivá. Vždy, keď niečo nesie, jej kroky sa ozývajú až na ulicu. V skutočnosti je to veľká a strašne hrubá žena.

„Nech sa páči!“ položila na stôl poháre a nenápadne žmurkla na Farta.

A tak sme u Hery sedeli štyri hodiny.

„Mali by sme už ísť, Cara ma bude zháňať.“ povedal som.

„Ty choď! Ja tu ešte posedím.“ zvolal Fart a s následným grgnutím sa zamilovane pozrel na Heru.

Cesta nebola dlhá, nemám to od Hery ďaleko. Keď som prišiel pred dvere môjho domu, všimol som si, že sú otvorené. Vošiel som dnu, okná neboli ešte pozastierané a nastole bol nedojedený chlieb. Potom som sa pozrel na zem. A tam ležala. Cara. Bola celá vykrútená a mala rozparané brucho, z ktorého trčali črevá. K tomu všetkému jej chýbali oči.

Hneď ako som to zbadal, s plačom som padol na zem.

„Tak konečne ste tu, milí Arki a Fart.“ zvolal na nás od brány Lard.

„Zdravím ťa, priateľu, ešte ti ostal nejaký osol?“ posmešne sa spýtal Fart.

„Ešte ostali dvaja, no bolo ich šesť.“ priam s plačom odpovedal Lard.

„Ževraj ste videli čerta, pane.“ obrátil som sa k nemu.

„Jój, no áno, včera v noci! Mal rohy a chvost, ráno som našiel aj odtlačky jeho kopýt, a aj pohodené lebky oslov!“ nahnevane hovoril.

Neskôr nám tie odtlačky aj lebky ukázal. S Fartom sme sa rozhodli, že sa schováme za blízke stromy a počkáme, kým sa ukáže čert. Lard nám doniesol chlieb, k tomu salámu z koňa a džbán mlieka.

„Snáď vám to bude stačiť.“ s úsmevom povedal Lard. „Hlavne dolapte tú chlpatú potvoru!“ dodal.

Sedeli sme tam už dobrých tridsať minút. Stále mi po rozume chodila Cara a jej smrť, nedokázal som na to prestať myslieť.

„Počuj, poviem ti vtip!“ vytrhol ma z rozmýšľania Fart.

No zbohom, zase tie jeho trápne suché vtipy, ktorým sa smeje len Hera.

„Vieš, ako sa volá bumerang, ktorý sa ti nevráti? Palica!“ povedal so snahou rozosmiať ma.

Nepodarilo sa to. Len som sa usmial, aby sa neurazil.

„Veľmi ma to s Carou mrzí, bola veľmi milá a...“

„Bud' ticho, prosím!“ skríkol som nahnevane. „Tvoja ľútosť mi nijako nepomôže, ty zasran!“ vôbec som si neuvedomil, že som to prehnal.

V tom ale z druhej strany poľa vychádzal čierny rohatý tvor.

„Pozri! Tak predsa to je čert!“ zvolal Fart.

Áno, je to čert. Ale prečo by dopekla kradol oslov a potom ich jedol?

Fart vyťasil svoj malý meč pripomínajúci dýku a snažil sa postaviť. Hneď som ho zložil naspäť na zem so slovami: „Počkaj, uvidíme, čo spraví s tým oslom.“

Čert sa zatiaľ priblížil k jednému z oslov, v ruke mal lano, ktoré jemne priviazal okolo jeho krku a začal ho so sebou ťahať do lesa.

„Pôjdem za ním ja, ty sa zatiaľ niekam blízko skry a v správnej chvíli ho prekvap.“ oznámil som Fartimu.

Postavil som sa a rozbehol za čertom. Všimol si ma, pozrel sa na mňa, vyplazil jazyk a začal ďalej utekať. No osol ho spomaľoval. Dobehol som ho ľahko.

„A mám ťa, ty čierna potvora!“ povedal som.

Ten len vydával piskľavé zvuky ako potkan, ktorého držíš za chvost a nechceš ho pustiť.

„Ja, ja, ja len...!“ bojzhlivo sa ozýval čert, popritom triasol hlavou ako pes, ktorý sa snaží vytriasť si z kožucha vodu.

„Ak dobre viem,“ začal som „tak čerti zásadne nejedia zvieratá s kopytami.“

„Áno, ale ja, ja n...“ nestihol dopovedať čert, už len cítil ako mu zozadu Fart zabodol malý meč.

„A je to!“ zvolal víťazoslávne Fart Lardovi po príchode k jeho domu.

„Som vám zaviazaný, tu máte odmenu.“ podal Fartovi mešec zlatiek.

Po odchode mi trpaslík navrhol, aby sme zašli k Here na pivo, ževraj prídem na iné myšlienky. Súhlasil som.

„No, chlapani moji, koho ste premohli dnes?“ privítala nás Hera sediaca na stoličke za pultom. Dobré, že sa tá stolička nerozpadne, pomyslel som si.

„Dnes to bolo riadne čertisko!“ chválil sa Fart.

Hera sa s úprimným úsmevom na mňa pozrela: „Arki, to bude v poriadku, mrzí ma to, Ca...“

„Nie, prestaň!“ skríkol som po nej. Hera sa na mňa len zarazene pozrela.

„Dáme si to čo vždy, Hera.“ povedal po chvíli ticha Fart.

Po celý čas, čo sme tam boli, mi niečo rozprával. Ja som sa na neho len usmieval, nevnímal som, čo hovoril, myslel osom len na jedno. Na Caru.

Po mojom odchode sa Cara rozhodla posadiť pár kvetov v záhrade, čo nám darovala suseda. Bola to veľmi príjemná staršia pani.

Keď Cara dosadila, zmyslela si, že pôjde dovnútra a naje sa. Pripravila si chlieb s maslom, ktoré nám taktiež dala naša suseda.

Počas toho ako jedla, niekto za ňou zvolal: „Nemala si nechávať otvorené dvere, dievčatko.“

Cara sa otočila, a keď zbadala, kto stojí za ňou, skríkla. To bolo jediné na čo sa zmohla. Navyiac už nestihla.

Keď som prišiel domov, sadol som si a rozmýšľal. Cara. Ešte včera tu bola, ešte včera to fungovalo. A teraz? Teraz musí tráviť čas s tučným trpaslíkom, ktorý len grgá a rozpráva svoje trápne vtipy. Alebo s ešte tučnejšou Herou, ktorá má snád' namiesto krvi marmeládu, Zistil som, že som ich všetkých prestal mať rád a najradšej ich už nevidel.

Nasledujúce dni boli strávené rovnako, Vždy sme s Fartom chodili loviť monštrá a potom sme šli k Here na pivo. Stále dokola. Čoraz viac mi začali liezť na nervy, čoraz viac som ich prestával mať rád. Najradšej by som bol, keby roztrhali ich a nie Caru.

V jeden deň zavčasu ráno mi zaklopal Fart na dvere. Zas ten zasran, pomyslel som si.

„Čo je? Ved' je skoro ráno, mali sme sa stretnúť až o nejaké dve hodiny ako vždy“ vyhrkol som naňho.

„Larda zabili.“ zvolal smutne.

Ja som ostal len zaskočene stáť. „Ako si sa to dozvedel?“ spýtal som sa.

„Od Hery, tá vie vždy všetko ako prvá.“

Keď sme dorazili, pred Lardovym domom stálo pár ľudí.

„Príšerné! Ako to mohol niekto spraviť?“ hovoril pán vychádzajúci z domu.

Vošli sme dnu, na zemi ležal Lard. Jeho brucho bolo rozpárané a chýbali mu i oči. Presne tak ako Care. To snád' nie, pomyslel som si, to nemôže byť pravda.

Neskôr sme vyšli von na záhradu a všimli sme si, že osly chýbajú. Nie sú ani v stajni.

Nieko kto zabil Larda a zobral oslov, je pravdepodobne ten, kto zabil i Caru. Kto to mohol ale spraviť? Čerta sme zabili. Alebo ich tu je viac? Na tom nezíde, nech sú čerti akíkoľvek, takíto brutálni nie.

Po čase mi napadlo, že oslov musel niekto odtiaľto odtiahnuť, čiže by tu mali byť i odtlačky ich kopýt, ktoré by nám mohli ukázať cestu, kam ich niekto zobral.

Hľadali sme odtlačky, ktoré by viedli mimo poľa. Aj sme ich našli. Rozhodli sme sa, že ich budeme sledovať ďalej a uvidíme, kam nás zavedú.

Po hodine cesty sme zašli až do hĺbky lesa, kde sme zbadali jaskyňu. Na troliu bola malá a na satyriu príliš nápadná. Povedali sme si, že ju preskúmame. Vyľasili sme meče.

Pri vchode sa nám do nosa vryl hnusný zápach pripomínajúci zdochlinu medveďa. V tom sme sa ale nemýlili, skapatý medveď tam skutočne bol. Mal rozpárané brucho, z ktorého trčali črevá a taktiež mu chýbali oči. Presne tak ako Care či Lardovi. Sme na správnom mieste.

Šli sme ďalej do hĺbky jaskyne, bolo tu úplne ticho, občas sme natrafili na nejakú rozpáranú mŕtvolu. Bobry, jelene či dokonca fauni alebo kentaury.

Zrazu na nás z tmy jaskyne vyskočilo menšie čierne stvorenie s rohami a vyplazeným jazykom. Áno, čert. Prešmykol sa mi za chrbát a Fartiho zhodil na zem. Ja som na mieste zastonal a meč mi vypadol z ruky. Čert sa ma chystal zasiahnúť svojimi pazúrmí, ledva som sa mu uhol, no stihol mi spraviť škrabanec na ruke. Fart sa zatiaľ postavil a so svojím malým mečom zaútočil. Chvíľu ho zamestnal, ja som zatiaľ zodvihol svoj meč zo zeme, podarilo sa mi chytiť čerta za hlavu a priložiť mu čepeľ ku krku.

„Je koniec, ty potvora. Povedz mi, koľko vás tu ešte je?“ spýtal som sa ho.

„So, som posledný.“ vydal zo seba čert so štipkou strachu.

„Ty si zabil Caru a Larda!“ spýtal som sa ho výkrikom.

Čert sa len schuti zasmial.

„Nie, on nie.“ ozval sa hlas za mnou.

Čert sa ma zatiaľ snažil kusnúť, no nepodarilo sa mu to. Stihol som mu podrezať krk. Otočil som sa a zbadal som žlté oči a úsmev veľký ako samotný svet. Bol to väčší tvor s hustou čiernou hrivou, hnedou pokožkou a veľkými pazúrmí.

Pevne som zovrel krvavý meč rukami a s rozbehom som zaútočil. Keď som sa k nemu priblížil, svojou veľkou labou ma hodil o priľahlú stenu. Fart ho uštedril nadávkami a taktiež tvrdo zaútočil, svoj malý meč mu zaryl do druhej laby. Zatiaľ som sa postavil a mieril som mečom na tvorovú hlavu. Ten

svojimi veľkými pazúrami škrabol malého Farta, ktorý padol na zem. Tvor odrazil ďalší náhly úder môjho meča a vyhnul sa tak útoku na jeho hlavu. Trochu ho to zaskočilo, chýbal kúsok a už by bol o hlavu kratší. Útočil som naňho, on sa len so smiechom uhýbal.

Fart sa medzitým zmohol postaviť sa a chlpatému protivníkovi dal úder z pravej strany. Ten len začal fučať a prísne sa zadíval na Farta. Ja som využil príležitosť, natiahol som sa k tvorovi a usekol som mu hlavu.

Už druhý deň som nevyliezol von. Nemal som chuť stretávať tých veselých ľudí, nemal som chuť opäť tráviť čas s Fartom alebo Herou. Nič iné nerobím, len stále myslím na ňu. Na Caru. Myslel som si, že po pomste mi bude lepšie, no stal sa pravý opak.

„A čo Arki? Je v poriadku?“ spýtala sa Hera Farta.

„Neviem, už týždeň nevyliezol z domu.“ povedal smutne Fart.

„Mal by si ísť za ním a skúsiť sa s ním pohovárať.“ navrhla mu Hera.

„Už som to skúšal, neotváral.“ odvetil.

„Tak to skúšaj ďalej!“ hesla mu s úsmevom Hera.

Sedel som za stolom a dojedal posledné zásoby, čo som doma mal. V tom niekto zaklopal na dvere.

„Arki, to som ja.“ ozval sa Fart.

Nedožičil som mu žiadnu odpoveď.

„Počuj,“ pokračoval „viem ako sa cítiš. Viem, aké to je, keď sa človek dostane na dno, je veľmi ťažké sa odtiaľ dostať, ale nemal by si to vzdávať. Cara je preč a tvor, čo ju zabil tiež. Nechcem ti hovoriť, aby si na ňu zabudol, to nesmieš, ale mal by si sa posunúť ďalej. Život ti dokázal zlomiť srdce, ale nedokázal zničiť tvoju dušu. Porozmýšľaj nad tým.“

Už len on vie, ako sa ja cítim, pomyslel som si.

Ešte chvíľu tam postál a potom odišiel dúfajúc, že som všetko počul.

Ubehol deň od návštevy Farta. Stále som mal na mysli jeho slová. Uznal som, že mal zväčša pravdu. Mal by som sa posunúť ďalej. Cara navždy ostane v mojej mysli a aj v srdci. Po čase som si uvedomil i ďalšie veci. Fart je najdôležitejšia bytosť v mojom živote, je to môj priateľ. Áno, priznávam to. A Hera tiež. Nemal by som nimi opovrhovať, mal by som za nimi zájsť. A tak sa i stalo. Zašiel som do hostinca u Hery. Bol tam Fart i ona. Ospravedlnil som sa im a Fartovi poďakoval za to, že mi pomohol premôcť tvora, čo zabil Caru, ale aj za to, že pri mne vždy stál.

A život pokračoval ďalej. Stále sme s Fartom lovili príšery a chránili pred nimi Zandriu, Vždy po tom sme zašli k Here, kde nás čakalo pivo a spoločne i s ňou sme sa vyrozprávali. K tomu všetkému nechýbali Fartiho suché vtipy. Uvedomil som si, že to je to, čo ma robí šťastným.

To, že včera to fungovalo a dnes to nefunguje, neznamená, že zajtra to nebude opäť fungovať a k tomu lepšie.

Kávovar (Stanislav Hoferek)

„Ešte včera to fungovalo!“

„Martin, však to je logické, že to fungovalo. Čo na tom nechápeš?“

„Išlo to. Teraz to nejde.“

„Tak si to zhrňme. Včera ráno som kávovar kompletne vyčistil. Teraz nejde. Podme zistiť príčinu. Aby som bol presný, ty zistiš príčinu.“

„Ale ja som sa modlil, aby to aj dnes fungovalo.“

„Áno, modlenie je ten najlepší spôsob, ako dať dohromady kávovar.“

„A čo mám robiť?“

„Tak zaradom. Je tam voda v nádrži?“

„Ale ja nechcem vodu. Chcem kávu.“

„Poviem ti tajomstvo. Viem ho len ja, duch Máháthmá Gándhího a tvoja stará mama. Ak chceš, aby ti kávovar urobil kávu, potrebuješ pridať vodu.“

„Voda tam je.“

„Máš pravdu. Je tam voda. A keby si dolial ešte deci, tak by ti dokázalo urobiť asi deci kávy. Tých 149 kvapiek ti stačiť nebude.“

„Fajn. Dolejem vodu. Potom to pôjde?“

„Nie.“

„Prečo nie?“

„Mám taký ten veľmi silný pocit, že kávovar musí tú vodu aj trochu ohriať.“

„Ale ja nechcem ohriatu vodu, ja chcem kávu.“

„Studenú, alebo teplú?“

„Teplú.“

„Dobre. V tom prípade je potrebné zariadiť, aby mal kávovar šťavu.“

„Akú šťavu? Káva sa nerobí zo šťavy ale z takých zrníčok. To nevieš, keď si taký múdry?“

„Viem. Myslel som elektrinu.“

„Aha. Tak dám a kávovar do predlžovačky, predlžovačku do zásuvky, na kávovare aj na predlžovačke všetko zapnem. Potom to pôjde?“

„Nie.“

„Akože nie? Čo som zabudol?“

„Tak to vyskúšaj. Ide to?“

„Nejde. Čo je zle?“

„Niekedy by to chcelo včas zaplatiť elektrinu.“

„Výborne pane. Nerupli vám nervy a vynašli ste sa. Práca je vaša, ak máte záujem. Bezplatná káva samozrejme k tomu.“

„Ďakujem. Rád prídem. A pre istotu si zoberiem vlastný hrnček. Bývalý zamestnanec si všetky zobral domov.“

„Odkiaľ to viete?“

„Je váš menovec a pri tejto práci takmer prišiel o zrak. Tak si zobral obidva hrnčeky s nápisom Martin. Nechcel riskovať.“

„Stretli ste ho na chodbe?“

„Po pravde som ho stretol vonku. Predáva cukor, mlieko a lyžičky.“

Homeopatický taxík (Stanislav Hoferek)

„Ešte včera to fungovalo!“ Sťažuje sa mladík, ktorého plán tak celkom nefunguje.

„Fungovalo to na papieri.“ Odpovedá mu kamarát.

„Je to super myšlienka. Homeopatický taxík by fungoval zadarmo. Len by si si kúpil nejaké homeopatikum.“

„Ako vidíš, nie je o to záujem. Zvlášť po tých článkoch o homeopatikách. Každému je jasné, že je to blbosť.“

„Je to blbosť, ale sú ľudia, čo tomu veria. Nezaplatia 5€ za dopravu, ale kúpia si vodu s cukrom za 20€.“

„Lenže nikto si nič nenakúpi, keď tam nenastúpi.“

„Stačí reklama.“

„Jasné, stačí reklama a všetci sa len tak nahnú do homeopatického taxíka. Pochopím, keby si postavil fungovanie na základe rôznych špeciálnych udalostí, napríklad pristaviť ich pred nejakú podobne ladenú tematickú akciu. Ale to nebude fungovať celoročne.“

„Bude to fungovať. Keby sa všade roznieslo, že ide o bezplatný taxík, tak by sa to dostalo aj do správ.“

„Ľudia by to zneužívali. Nechali by sa vozit', ale nič by si nekúpili. Navyše by jeden človek išiel taxíkom zadarmo aj 3x denne.“

„Museli by si niečo kúpiť.“

„Tak by si kúpili to najjednoduchšie, čo sa len dá. Ten najlacnejší produkt. To by bol minimálny zárobok.“

„Aj na to som myslel. Všetko si budeme riešiť sami. Urobíme zložité návody, aby si niekto mohol myslieť, že tam je nejaká účinná látka.“

„Homeopatikum. Tam nie sú účinné látky.“

„Tak jednu pridáme a bude to teda najsilnejšie homeopatikum na svete.“

„Takže niečo, čo nie je 1000x slabšie ako voľne prístupné lieky, ale len 100x slabšie?“

„Ľudia sú debilní. Kúpia to.“

„Koľko ľudí si už odviezol? Koľko ľudí si už niečo kúpilo?“

„Zatiaľ frajerka.“

„A čo bude robiť s tým homeopatikom?“

„Čo ja viem? Asi to niekomu pošle ďalej. Alebo to zriedi. Potom to bude silnejšie, aspoň podľa homeopatikov.“

Metla (Stanislav Hoferek)

„Ešte včera to fungovalo!“ Sťažuje sa striga.

„No dobre, a čo fungovalo?“ Odpovedá jej predajca lietajúcich metiel.

„Predávate metly, či nie?“

„Áno, predávame. Predávame však aj príslušenstvo. Špeciálne oleje, súpravu na odvápnenie, náhradné trysky...“

„Si robíte srandu.“

„Áno. V tejto jednotvárnej práci je zábava potrebná, inak by to nikto neočarovaný nerobil. A očarovať nás je protizákonné, sú na to vyhlášky z ministerstva.“

„Vrátite mi moje zlato, alebo nie?“

„Máte bloček?“

„Aký bloček?“

„Bloček k výrobku. Ku každej metle dávame bloček, ktorý má všetky daňové a účtovné náležitosti.“

„Nemám, to som vyhodila.“

„V tom prípade nemôžeme pomôcť.“

„Vaša metla sa rozbila a ja chcem naspäť moje zlato.“

„Použili ste pri nákupe našu klubovú zákaznícku kartu?“

„Akú kartu? Čo to splietate?“

„Pomocou zákazníckej karty našej spoločnosti je možné vytvoriť nefiskálny doklad.“

„Ale ja nemám žiadnu kartu!“

Nech sa striga rozčuľuje akokoľvek, predajca má dosť skúseností a nenechá sa vytočiť.

„Ste zaregistrovaná v našom VIP programe?“

„Nie.“

„Máte zakúpenú službu okamžitej výmeny tovaru bez udania dôvodu?“

„Ako to mám vedieť? Alebo dobre, dajme tomu že mám.“

„Potrebujem to na pokladničnom bločku.“

„Tak dost! Teraz tu urobím bordel a ty mi dáš zlato. Počuješ?“

„Môžete zapísať svoje názory do knihy sťažností. Tá sa nachádza na treťom poschodí, medzi herbármí a skvapalnenými esenciami neviditeľnosti.“

Striga pení. Nevie, čo má povedať. Má pocit, že súčasnému svetu už vôbec nerozumie.

„Sklapni! Idem do iného obchodu a tam mi pomôžu!“

„Odporúčam ísť na koniec ulice k pánovi Haskerlovi. Tam za tým zmrzlinovým jednorožcom a potom doľava.“

„Nepôjdem tam! Určite niekto, s kým si dohodnutý a kto bude rovnako hnusný! Už mám po krk týchto hlúpych hier.“

Striga odchádza aj s poškodenou metlou, ktorá má na štyroch miestach vyrazené logo Haskerl. Predajca sa za ňou pozerá a následne otvára kúzelný poznámkový blok. Pridáva ďalšiu čiarku.

Vlkolínek power! (Stanislav Hoferek)

„Ešte včera to fungovalo. Do čerta! Čísla nesedia!“

„Čo budeš robiť?“

„V najnovšom filme operené žabotulene zaútočia na New York.“

„Johnny, to je kravina. Ako vždy. Jasné, že sa na to niekto pozrie v kine, ale rozumej, že je to odpad. Každý sa pozrie na drahé efekty ale nikomu to nič nepovie. Po chvíli to všetko zmizne a všetci na to zabudnú.“

„To je jedno. Robíme pre americké publikum. Oni chcú, aby niečo útočilo na New York.“

„Ukážme im niečo nové. Tie žabotulene zaútočia na Vlkolínek.“

„To ich nebude zaujímať.“

„Netrep. Američanov čoraz viac zaujíma zvyšok sveta. Európa, Afrika, Čína... čokoľvek.“

„Netrepem. Nech sa deje čokoľvek na svete, ak sa to stane v New Yorku alebo v Los Angeles, tak je to pre nich silnejšie a zaujímavejšie.“

„Tam sa stále niečo deje. Ale čo zvyšok tej obrovskej krajiny? Nebraska je možno bližší Vlkolínek ako New York.“

„Tam nikto nežije.“

„Ani vo Vlkolínci. Pár starších ľudí, to je všetko. Ako sa budú brániť zmutovaným žabotuleňom?“

„Nemajú ako. To je nuda.“

„Kravina. Rozmýšľaj. Švárný junák Janko ich bude dávať dolu valaškou. Ich bossa zavrie do komôrky a namiesto kúzelného nápoja bude mútiť domáce maslo. To mu dá neuveriteľnú silu.“

„Kopíruješ Asterixa?“

„Aj Avengers. Tak schválne, bude tam Kapitán Slovakia aj so stožiarom, Žehličkový muž s nenaparovacou žehličkou, veľký zelený zbojník čo pracoval v Mochovciach, Vdova po kominárovi, lukostrelec s lukom od Mateja Korvína

a ten blond'avý týpek z továrne na kladivá. V traileri sa mu pokazí kladivo, tak bude dávať critical hit fujarou.“

„A vedľajšie postavy?“

„Dievky v krojoch budú spievať a plašiť tie žabotulene. Keď sa postavia vedľa seba tri rovnaké dievky na rovnakom leveli, tak sa z nich stane jedna, silnejšia. A tá bude svojim spevom robiť tlakové vlny.“

„A mužské postavy? Musí to byť genderovo vyrovnané. A musí tam byť černocho.“

„V poslednej sekunde prídu deti a budú hádzať krumple. A bude ich viesť Ibrahim Maiga.“

„To je blbé, trápne a vlastne neviem, čo tým chceš povedať.“

„Ako to vidíš s rozpočtom?“

„Dvesto miliónov \$, viac nie. Až tak tomu neverím...“

Nedokonalá vražda (Stanislav Hoferek)

Ešte včera to fungovalo! Sakra, ako to malo byť? Včera mi mozog išiel na plné obrátky, ale teraz? Dnes čo? Nič. Nulové, nepremyslené, nedokonalé nič. Všetko na N. Super. Len keby to nebolo na hovno.

Som spisovateľ. Pišem detektívky a pišem o vraždách, o smrti. Ale čo taká smrť nožom? Alebo guľka do hlavy? To je všade. Úplne obyčajná, klasická a každodenná smrť. Niektorí žijú, niečo úplne nudné sa stane a výsledkom je nejaký výsledok. Dá sa to pomenovať aj jedným slovom – vata. Alebo nuda. Unudená vata.

V minulej knihe bola aspoň trochu zaujímavá vražda. Použil sa tam otvárač na obálky, ten jednoduchý nožík. Ale aj to už niekde bolo. Niekedy mám pocit, že to ide výrazne dolu vodou aj s mojimi knihami. No nič, musím robiť niečo iné a chodiť po úradoch. A do druhej práce. Nechám toto teraz tak.

Vraciam sa domov a neverím vlastným očiam. Na stole je lístok od manželky. Okamžite ho beriem do ruky a čítam:

Zlatko, obed máš v chladničke. Označený ako OBED. Večeru máš v chladničke, označenú ako VEČERA. A rozmýšľala som nad tými tvojimi vraždami. Čo takto zabiť niekoho nafukovacím bazénom? Normálne utlčť niekoho tou nafukovačkou? Alebo vražda čítačkou kníh? Keď môže zabiť ťažká kniha, tak môže aj niečo takéto, ak bude padať zo správnej výšky, napríklad z vrtuľníku. Ešte mi napadla smrť tabuľkou čokolády, balkónom či útok z blízka diaľkovým ovládačom.

Dobré nápady. Ale čo ja? Ako to napíšem? Možno by som mohol ísť od začiatku, pekne od Adama. Staršieho pána niekto zabije a vykradne mu trezor. To znie dobre. Zabijú ho v nafukovacom bazéne.

Večer sa vracia manželka a ju rovno chválím za lístok.

„Takže, čo bude? Čo si vymyslel? Dúfam, že nie žiadne nudné vykradnutie trezoru a vražda staršieho pána. Ak urobíš nejakú nudnú vraždu, niekde v bazéne, tak to bude fakt nuda.“

„Ako by si to ty urobila? Ty si nikdy nepísala detektívky.“

„Môžem to skúsiť. Čo keby zabil šachista prezidenta plastovou lyžičkou na Červenom námestí po tom, čo mu vlkodlak doniesol Oriflame katalóg? Ale bacha, tá lyžička je vyrobená v Bosne a Hercegovine a precestovala Južný Sudán a celý potravinový reťazec.“

„Nenapíšeme to tentokrát spolu?“

Zbohom (Peter Jarkuliš)

Ešte včera všetko fungovalo,
dnes Ti dávam zbohom.
Ešte včera sa nám spolu smialo,
dnes plačem za rohom.

Ešte včera nad nami slnko jasné,
dnes už sú len mraky.
Ešte včera bolo všetko krásne,
dnes vidím príznaky.

Ešte včera som to bol len ja,
dnes už niekto iný.
Ešte včera sme boli dvaja,
dnes kydáš na mňa špiny.

Ešte včera všetko fungovalo,
dnes už neviem čo sa deje.
Ešte včera sa nám milovalo,
dnes už naša láska nieje.

Choroba (Peter Jarkuliš)

Ešte včera to fungovalo,
ešte včera sme boli všetci zdraví.
Dnes nik nevie ako sa to stalo
a s údivom sleduje večerné správy.

Z celého sveta hlásia mŕtvych,
počet nakazených stúpa.
Hlásia starých aj mladistvých,
smrť nevyberá si a vôbec nieje skúpa.

To príroda sa pred nami bráni,
umierala a nevládala dýchať.
Boli sme dost' nenažraní,
tak bude ľudstvo za to pykať.

Poslala k nám malý vírus,
čo kontrole sa nám vymyká.
Prestal sa smiať už popod fúz
aj ten čo myslel si, že sa ho netýka.

Vydýchne si ona od ľudí,
všetci sedieť budú doma s rodinou.
A po čase zem posúdi,
či stačilo už s karanténou.

Či prežijeme teraz v kl'ude,
a budeme si zdravie strážiť.
A potom to len na nás bude,
či začneme si aj málo vážiť.

Konečne sú tu! (Peter Kalva)

„Ešte včera to fungovalo!“ zahuhňal exotický hlas.

Všetko stíchlo. Okolo sa rozprestrela tma.

Ruka mu prekvapením oťažela, padla popri tele aj so zmlknutým strojčekom na holenie.

Pred očami mu vyhasol vycivený obraz v zrkadle – tenké okuliare zakrývajúce vypúlené, večne prekvapené oči; vyblednutá koža oblepujúca mäsitú tvár; čelúšť drzo škeriacu sa na svet; plavá štica prerednutých vlasov ukazujúca svetu parádne ušká svedčiace viac menšiemu slonovi, ako chlapovi.

Niečo zarachotilo a padlo na zem. To sa chlapík snažil predrat' z potemnenej kúpeľne na svetlo a svojím nemotorným telom bral všetko, čo mu skočilo do cesty. Len čo sa dvere do chodby roztvorili, rozpleštil sa na koberci – viac široký ako dlhý. Holiaci strojček ako balebák odskackal na vandrovku, pričom nechával za sebou na pamiatku súčiastky.

S fučaním sa pozbieral a svižným krokom hrocha sa razom ocitol na ušmudlanej verande. Len tak s uterákom okolo pása. Pestovaný pupok previsnutý ponad pás ako kus lenivého cesta sa vrtel vo veselom rytme lambády. Tvár mu ostala sčasti zarastená, pravé líce a kúsok brady sa červeneli po čerstvom oholení.

Mrkol očkom na ulicu, kde vládol veselý chaos. Množstvo pološialených ľudí pobiehalo krížom po ceste, autá im trúbili na pozdrav či si navzájom krivili nárazníky. Nik ani pohľadom nezavadil po polonahom manekýnovi, čo sa márne mocoval s hlavným ističom. Ten nie a nie naskočiť.

„Ešte včera to fungovalo!“ zapiš' al tradičnú hlášku do vetra.

Pri tom fyzickom vypätí sa uterák odvinul z pása a mľandrávny zadok od radosti, že konečne uvidel svet, sa usmieval do ulice. Namrzený sa ohliadol za seba, k tomu hurhaju, čo panoval v meste. Nevšimnúc si stratený uterák, pomaly vyšiel k ceste, kde ho ťahala zvedavosť.

Ľudia si začali ukazovať jeho smerom: ženy jačali a odpadávali; chlapom sa v očiach zračil úžas, u niektorých rešpekt či des; deti sa nechápavo túlili k starším, nat'ahovali ruku k čudnej veci a pýtali sa, čo to je.

Stál v pozore na ulici, pred všetkým tým človečenstvom, keď si uvedomil svoju nahotu. Zháčil sa na sekundu - sledoval strnulým, zahanbeným pohľadom vyjavené zraky svojich spoluobčanov: Ako debilne musím vyzerat' s napoly oholenou tvárou!

Márne sa strachoval o verejnú mienku, všetky oči sa pozerali niekam ďaleko za jeho súdkovitý chrbát. Otočil sa aj on čelom vzad, predsa len zadkom k nim sa cítil menej trápne. Tiež sa túžil oboznámiť s čudom, čo spôsobilo ten chaos.

Pol oblohy, možno aj trošku viac, zahatala obrovitánska, šedá konštrukcia. Temný tieň vrhala na mesto pod sebou, nehučne bzučala, až mu brnelo v nohách (alebo to bola triaška z toho, že mu fúkalo do rozkroku?).

Chlapík zažil deja vú: Toto som už niekde videl!

Mysel', na rozdiel od mľandravého tela, bola zvyknutá pracovať na plné obrátky. Zatiaľ čo jedna časť hľadala spomienku, druhá si uvedomovala súvislosti – tie zvláštne signály, ktoré zachytilo ich vesmírne centrum za posledných pár dní musia súvisieť s tým, čo mu práve viselo nad domom.

V tom mu na rozum prišlo, kde videl túto scénu. Cítil sa ako vyblednutý a pribratý Will Smith vo filme DEŇ NEZÁVISLOSTI. Spadnutá sánka prezrádzala, čo s ním spravil ten objav - myslel na všetkých tých posmievačov, čo si robili žarty z jeho záľuby v sci-fi komiksoch, ktorým venoval svoje voľné večery namiesto behania za ženskými a chl'ontania piva v miestnych putikách.

„Prišielcov nemôžem predsa privítať len tak, spola oholený,“ vykrikol sám pre seba, zatiaľ čo okolo neho sa spievali modlitby, matky si s prestrašenými deťmi zúfali a neveriaci zmätene bľabotali.

Vrútil sa do domu rozhodnutý nič nenechať na náhodu. Nahodil sa do svojho primalého, o to viac extravagantného maturitného obleku. Vystrojený ako karikatúra pasáka sa preplietal ulicami plnými ľuďi a vyprázdnených áut. Telo prekvapené fyzickou aktivitou vydávalo zvuky parnej turbíny a ovzdušie obdarúvalo enormným množstvom CO₂.

Namieril si to k najbližšiemu holičstvu.

„Potrebujem, aby ste ma oholili! Súrne!“ kričal zúfalo za kaderničkou, ktorá provokatívne pred jeho očami zamykala dvere, „Pozrite ako vyzerám!“

„Ako idiot! No a? Keď ti to doteraz nevadilo, neviem prečo robíš také caviky akurát pred koncom sveta!“ otočila sa mu chrbtom a utekala k jačiacemu davu.

„Ženská nepodarená, ešte stále máš otváracie hodiny. Nemôžeš odmietnuť platiaceho zákazníka. Budem sa sťažovať!“

Odpovedala mu výrečne – vystrčeným prostredníkom a hrdelným smiechom poloblázna. Pokrstil ju ešte niekoľkými vybranými slovami, ktoré však už nemala šancu počuť. Mrkol nad seba, kde kedysi bývala obloha, aby sa presvedčil, že mu neušli. Boli stále tam, ako aj on bol stále polooholený.

Za pár chvíľ sa ocitol na prahu starej brány, nad ktorou sa čnel nápis „holičstvo“ ledva viditeľný spod zaschnutých vtáčích hovienok. Teraz tam však ani jedného holuba nebolo – asi mali viac rozumu ako ľudia a zdrhli pred prichádzajúcim tieňom.

Vstúpil do dusna takmer opustenej miestnosti. Inštinkt ho nesklamal – stará zošuverená kôpka kostí a mäsa, obalená v rapavej koži, bola učupená v kúte. Hrubočiznými okuliarmi lúštila palcové písmenka nadpisov v ranných novinách.

Musel mu položiť ruku na plece, inak by ho starec hluchý ako poleno nezaregistroval. Znalý pohľad holičových bystrých očí bez slova pochopil, na čo sem prišiel. Vyceril na svojho zákazníka všetky tri zuby úhladne vyskladané v úsmeve a vysušeným palcom mu pokynul, aby si sadol do koženkového kresla smrdiaceho pitralonom.

„Klasicky britvou dohľadka?“ zašušlal starký.

Chlapík prikývol a obsadil svoj dočasný trón. Holič sa nenechal rušiť ruchom, čo spôsobil prílet votrelcov (najmä preto, že nič nepočul, o nič vonku sa nestaral a zo zásady nevychádzal zo svojho holičstva, ak nemusel), spokojne si našľahal penu a profesionálne ju fľochol do zákazníkovej tváre. Ostrá britva neomylnne dokončila to, čo holiaci strojček ráno načal.

Chlapík oholený a smradľavý od lacnej kolínskej, nechal na stolíku dvojnásobok ceny a rozbehol sa (nakolko to len bolo v jeho prípade možné) do sveta privítať vesmírnych cestovateľov. Na ulici už začul vrčať helikoptéry, ktoré prelietavali popred vznášajúcu sa opachu akoby sa hrali na návnadu.

„Čo pre boha nevideli ten film,“ mrnčal si popod nos, pričom ledva chytil dych, ale nezastavil svoj beh rýchlosti 4 km/h.

Zastavila hu prudká myšlienka, keď znovu míňal svoj dom (alebo to bolo neutíchajúce pichanie v boku, čo ho prinútilo dať si pauzu a lapat' po vzduchu?): „Nemôžem ich predsa privítať len tak s holými rukami.“

Rýchlo si spomenul na príslovenčné slovenské uvítanie chlebom a soľou: Soľ až taký problém nebol – bola síce stvrdnutá na kosť, ale zo solničky by sa nejako vydlabať dala. Horšie to bolo s chlebom, ktorý chytal zelený nádych a dal ľahko využiť na lúskanie orechov. Tak nič, tradícia musí ísť bokom!

Poslednou záchranou je chladnička: skysnuté mlieko, kečup, rizoto od mamy z predvčerajška a načaté balenie párkov neboli práve reprezentatívnou vzorkou. Mraznička nesklamala, tam našiel naozajstnú perlu slovenskej mraziarenskej výroby – štyri tégliky zmrzlinových tort. Schmatol sviatočnú nádielku a hybaj ho do mesta.

Konečne sa dovalil na hlavné námestie, ktoré bolo plnšie ako počas návštevy Jána Pavla II. Zvedavý ľud vyvracal hlavy do hora a sledoval divadlo na stále viac zahusťujúcej sa oblohe.

Kovový šrapnel sa odlepil od materskej lode a nečujne klesol na jediné voľné priestranstvo v meste, zhodou okolností priamo pred prezidentský palác. Náš hlavný hrdina s predsmrtnými kľčmi od behu stál na dohľad, pod pazuchou zvieral chladiacu tašku mrazeným prekvapením.

Okolo inkriminovaného miesta sa zhrčil poloblúk ozdobných vojakov v historických uniformách vyzbrojenými atrapami zbraní. Snáď dúfali, že sa mimozemská rasa schopná preletieť tisícky svetelných rokov nechá obalamutiť takými fejkovými búchačkami.

Zhromaždený dav sa mohol pokochať pohľadom na hrdinského prezidenta, ako sa rukami zapiera do zárubní paláca a zozadu ho na námestie tlačí asi desať ministrov na čele s premiérom. Napokon ho vystrnadili von a zavreli za sebou masívne dvere. Hlava štátu sa ocitla zoči voči mimozemskému plavidlu. Kolená sa mu triasli od nadšenia, že má prvý tú česť privítať nezvaných hostí na planéte Zem.

Pristávací modul sa zatriasol, zasyčal a rozpolil. Z vnútra sa efektne vyvalil oblak pary.

„Votrelci,“ prebehlo viacerými hlavami na námestí, no sila okamihu nikomu nedovolila pohnúť sa z miesta.

Čestná stráž z úcty k svojmu hlavnému veliteľovi urobila pár krokov dozadu, aby nerušila svojou prítomnosťou dôležitosť nadchádzajúcej chvíle. Iba dav rozostúpený okolo námestia im znemožnil hlbší ústup do tyla.

Brána na paláci sa rozletela a von vybehol livrejovaný lokaj. Jeho dôstojnosť prebýjalo toľké nadšenie, až si skoro rozbil nos na dlažbočných kockách, ale dar

pre interplanetárnu návštevu úspešne udržal v rukách. Úsmev, vydrilovaný v protokolárnej škole, mu ani v takej vypätej chvíli neschádzal z napudrovanej tváre.

Z oceleovej opachy vyšiel belasý dlháň, rukatý, nohatý, s veľkou hlavou a ešte väčšími okálmi. Vyzeral ako z tuctových scifičiek až na tú farbu pleti, ale to sa mu možno len urobilo ťažko z mestského smogu. Vykročil rovno k hostiteľovi. Razom sa po každom jeho boku zjavili jeho dvojníci vyzbrojení palicami, ktoré akoby Gandalfovi ukradli.

Tisícky očí sledovalo historickú chvíľu z námestia v úplnej tichosti. Len z prezidentského paláca sa ozýval šum desiatok hláv, ktoré obsadili každé voľné okno. Ešte aj sám najväčší otec národa bol dojatý a prvýkrát v živote d'akoval bohu, že tie prezidentské voľby nakoniec nevyhral.

„Vítam Vás, veľavážení hostia z ďalekých krajov, na Slovensku, našim tradičným zvykom – chlebom a soľou,“ spustila hlava štátu pevným hlasom, ktorý sa sem tam zatriasol (neprajníci by povedali, že strachom, no my dobre vieme, že to bola len tréma z neznámeho).

Veľkooký len čumeli a čumeli.

„Du jú spík íngliš?“

Nič, stále to trápne ticho.

„Dojč? Gavariš pa ruski?“ prezidentovi očividne dochádzali nápady, skúsil pantomímou naznačiť, ako sa je.

Vedúci mimozemšťan bol na prvý pohľad inteligentný a pochopil, čo sa po ňom chce. Najprv okom presvietil poživeň a keď sa uistil, že je to v poriadku, zobral si krajec čerstvého chleba, čo mu predtým lokaj statočne presolil (žiaľ, ruku nemal dnes tak pevnú ako v bežný deň).

Modré ústa sa skrivilili nechutou a ožužlaný chuchvalec chleba skončil na prezidentovej tvári. Host' zaškriekal a strašidelne rozhadzoval rukami, až vyzeral ako pokazený ventilátor. Na to sa jedna z gandalfovských palíc zdvihla, zablysko sa na jej konci a z lokaja sa stal divý obláčik dymu stúpajúci k oblohe. Po ňom to schytala aj naša hlava štátu

Ľud okolo zajasal.

„Tam je zvyšok vlády,“ zakričal ktosi z davu.

Stovky rúk ako na povel ukazovali do okien paláca.

Votrelci pochopili požiadavku, veď boli z inteligentnejšej rasy, ako tá naša. Nenechali sa dlho prosit' a pálili žiadaným smerom hlava nehlava, až z paláca nezostalo viac než nízko visiaci oblak tmavého prachu nad námestím.

„Čo ste sa zbláznili? Teraz sme na rade my!“ kričal náš hlavný hrdina, no burácajúcu radosť spoluobčanov nedokázal prehlušiť.

Smrtiace palice sa už natáčali k skandujúcemu človečenstvu.

Nevydržal to, prerazil neviditeľné barikády a utekal do stredu námestia.

„Pfuj!“ kopol okázalo do kôpky osoleného chleba na zemi, „ako to dnes ešte niekto môže jesť, keď máme burgre a kolu. Za to by som ho aj ja upálil. A to Vás neponúkol bryndzovými haluškami a žinčicou!“

Modrému chlapíkovi strčil pod nos (ak tú dierku v hlave tak mohol nazvať) otvorenú nanukovú tortu a rukou naznačil, aké je to mňami.

Vodca votrelcov zastavil svojich pištoľníkov a dal ľudstvu ešte jednu šancu. Prijal podávanú plastovú lyžičku a ochutnal. Znova sa zaškeril odporom a pripravil sa na náprah, aby všetok obsah z úst vyvrhol.

No nestalo sa nič. Modré ústa sa nečakane usmiali a vytrhli odvážlivcovi celý kelímok z ruky. Baštil zmrzlinu s neuveriteľnou chuťou, škeril sa blahom a kvilivými zvukmi ponúkal svojich kumpánov.

Predtým, než sa modul s prvými návštevníkmi vrátil na materskú loď, vybrakoval vďačný ľud všetky okolité večierky a zmrzlinárne, aby zásobil posádku na spiatocnej ceste.

Planéta Zem, určená na zničenie, bola zachránená...

...zachránená preto, aby sa z nej stala jedna obrovská fabrika na zmrzlinu. A my ľudia sme na tej planéte boli trpení len preto, lebo sme dokázali produkovať sladkú pochúťku pre celú Mliečnu dráhu a priľahlé kolónie.

Najlepšie z toho vyšiel aj tak náš hrdina: Splnil sa mu sen a modrí mužíci si ho zobrali so sebou domov. Síce nie ako hosť (vystavovali ho zvedavým vesmírčanom na svojich potulkách galaxiou), ale aspoň videl svet, i keď len spoza zamrežovaného okna. A všade ponúkal svoju obľúbenú nanukovú tortu s prívlastkom exotiky za nekresťanské peniaze.

Ešte včera to fungovalo (Erik Kriššák)

Ešte včera to fungovalo,
hmotné rezervy dnes sú v ťahu.
Darmo pravdu už vidno nahú.
Že sú lupiči? Pekné slová
stačia, voliť ich budú znova.
Slepým zástupom stačí málo.
Hlivieť v chudobe, prázdne haló.
Daj mi! Neskúšaj zmeškať termín!
Ak máš na lícach jamky - ber mi!
Všetko! Nasľubuj hory-doly!
Čože? Cisár je dávno holý?
Každý výtrus má nadostač múch,
no a problémy? Život je kruh.
Ešte včera to fungovalo...

Predobedný nákup (Ladislav Mrena)

Vôbec tomu nerozumiem. A vieš čo, seriem ťa! Hodil som ten sprostý krám najďalej ako moja boľavá ruka dokázala v tej chvíli. Letel krásnym oblúkom pomedzi košaté stromy a trafil najhrubší kmeň. BUM! Rozpadol sa na niekoľko kusov a vyšľahol z toho stroja malý záblesk svetla. Hádam už posledný, lebo ešte raz pípne, že nevie nájsť moju polohu a kurva naseriem sa ako fúzatý peruánek.

Síce to moju situáciu vôbec nerieši, ale momentálne bolo toto najlepším riešením. Možno to bolo najlepším riešením už od začiatku, len človek nato musí prísť postupne. Lebo inak vybuchne ako ja a potom lietajú triesky ako pri stromových orgiách.

No a fo tefaz ty febil? Debil?

„Vieš, že znieš kurva smiešne s tými vybitými zubami?“

Áno, fiem. A fo?

„Pripomeň mi prečo sa so mnou do riti ťaháš ešte stále? Nepovedal som ti už predsa niekoľko krát, že ti tu nebudem robiť ochrancu. Mňa nezaujíma, že si tu sám, a že ťa bolí prstek na nohe či čo mi to stále plačeš pri uchu. Si mi u prdele! A vieš čo, padaj do riti preč odo mňa. Vypadni ty troska do Mongolska odkiaľ si prišiel!“

Ale ja fom neprifiel zo fiadneho fongolsfka ty fifipírko. Dobre fieš fe, nefômem ofisť pref, aj kefy by fom fcel.

„Dobre, drž už hubu ty ružový buzerant s holou rit'ou, lebo ťa do nej nakopem tak, že poletíš rýchlejšie ako Sojuz do vesmíru.“

Musel som niečo vymyslieť v tejto situácii. Takže si zhrňme fakty ešte raz. Auto nabúrало, to je jasné. S tou bielou kurvou už nič neurobím, tá je v čudu. Môžem byť rád, že nemám žiadne zranenie. A všetky zuby. Nie ako tento fefo vedľa. Je noc. Rátam tak niečo okolo jednej ráno. Zhruba okolo jedenástej som sa pohol od Marcely preč. (Ešte stále cítim vôňu jej krásnej vagíny na perách. Ach to bola noc, stála za to utrpenie.) Z nejakého divného dôvodu sa mi vybil telefón, aj smart hodinky, takže úplne presný čas kurva aj tak nezistím, kým sa nedostanem do civilizácie. A tá ani neviem kde poriadne je. Musel som odbočiť kvôli tej povodni a ísť inou trasou, po ktorej som ešte nešiel. To je

jasné. A vlastne aj preto som teraz tu v tých sračkách. Priam ich cítim. Najprv boli len tak zľahka na topánkach, akože nič, my sa schovávame a trošičku smrdíme, ale inak v poho. Potom sa množili až ku kolenám a rozkroku. To už bolo horšie. Mať hovno okolo zadku a vajec to je už kurva surové, ako vajce na pleci. Ale že oni svine, sa dostanú až ku krku a za uši to by ma nenapadlo. Aspoň nie keď som ešte ožratý. Alebo som ešte pod vplyvom marihuany? Či to bolo LSD? Ja už kurva neviem. Ako sorry chlapci, čo čakáte v rade na zmrzlinu, ale ja keď sa pustím do ženskej tak idem aj cez mŕtvolu. Mňa nezaujímá, čo všetko si musím dať aby som ju urobil, ja si to dám. Rad radom, ako palacinky. Veď sami uznajte, že keď si ženská pred vami vyzlečie tričko, a samozrejme, že nemá podprsenu, a ukážu sa vám tie perfektné štvorky s nádhernými nie veľkými, nie malými bradavkami, tak by ste urobili to isté. Ešte aj málo vravím. Podľa mňa by ste padli na kolená a pred takou krásou, by ste sa rozplakali a ďakovali všetkým bohom so zalomenými rukami, že ste sa dožili tak krásnej chvíle. Keď ježiš kráčal po vode, to je nič proti tomu. To je ako Ferova felícia proti tomu. Čistý zázrak chlapi. Čistý zázrak.

A teraz kurva stojím na nejakej poľnej cestičke, ktorá smeruje hlbšie do tmy, veď prečo nie. A kam inam kurva by mala smerovať cestička v noci. Ku svetlu? K lampe? Ale piču. Rovno do tej najhlbšej tmy na svete. Medzi vysoké stromy, ktoré sa ti piče smejú z vrchu. Ze aha debil na vychádzke. Som si istý, že toto je tá najčernejšia tma aká na svete je. Neveríte mi? Tak poďte sem vy čuráci, a prineste si tie svoje prístroje na meranie hustoty tmy.

„Tak už kurva poďme aspoň rýchlejšie, lebo ma tu už nebaví stáť. Chcem byť čo najskôr doma v mojej postieľke.“

Uf ifem, ifem.

Ráznymi krokmi som prechádzal popri stromoch. Cestička viedla hore dole, kľukatila sa ako prašivý had a ťahala ma hlbšie a hlbšie do lesa. Len matne si spomínam kde asi zostalo auto. Preto som sa vybral týmto smerom, lebo pri ceste bolo turistické označenie chodníka. Nasleduj žltú. Hľadaj na stromoch a skalách. A za jeden a pol hodiny dorazíš na kurva krásne miesto z ktorého si hneď cvrkneš do bielych slípov, taká to bude krása boha jeho. Nahé ženy tam budú tancovať samozrejme, to bez debaty. Pivo budú čapovať samozrejme tiež. A zásadne perfektne vychladené aj keď je tropická noc. Budú tam všetci moji kamaráti a známi, aj keď sú mi všetci totálne u prdele. Najskôr si aj tak sadnem niekde sám na osamotenú lavičku, ktorá bude ledva držať. Ale stále lepšie ako sedieť pokope s tými kokotmi. Nie chlapci, ja vás mám rád, ale len

keď vás nevidím a nepočujem. Ok? Aj tak ste všetci retardovaný, ako keby vás jedna mater mala. Možno aj mala.

Obloha bola zastretá. Bolo pod mrakom. Mesiac ani hviezdy nesvietili. Žiadne svetlo navôkol. Jednoducho totálna tma. Totálka, ako by povedali v AAAUTO, keď by som im doteperil ten vrak čo som nechal za sebou. A oni by ho potom dali dokopy, asi z dvanástich ďalších aut a inzerát by mal nadpis. NIKDY NEBÚRANÉ. AKO NOVÉ. NULOVÁ INVESTÍCIA. LEN NASADNEŠ A IDEŠ. NAJLEPŠIA KÚPA. A potom ho za rohom, keď odídeš s ním z predajne, budeš skladať do igelitového sáčika z tesca lebo sa ti tak rozpadne.

Začalo mierne stúpanie. Ten kokot za mnou sa samozrejme vliekol ako tlsté prasa v ružovom a dychčal ako posraté decko. Najradšej by som mu ušiel, ale nemám sily ani na to. Stromy šušťali nad hlavami. Konáre sa o seba treli a vydávali klopitavé zvuky. Ak by mal niekto slabšiu myseľ, alebo priveľkú fantáziu podporenú množstvom hororov, úplná klasika v lese s Jasonom, tak by boli najskôr celý posratý. Sem by si sadli k tomuto strašidelnému čiernemu kríku, a kakali by kocky jedna radosť. A že by ich bolo ale. To by mohli stavať lego z nich, hrady a zámky. Úplná paráda.

Ešte šťastie, že ja k takým ľuďom nepatrím. Možno je to ovplyvnené aj alkoholom, ktorý vo mne ešte stále prúdi, možno drogami, a možno všetkým.

Zrazu som o niečo čierne zakopol. Postavil som sa zo zeme, a oprášil už aj tak čierne kolená. Mal som na sebe kratásky, ktoré sa zatiaľ úspešne vyhýbajú špine. Som v nich naozaj sexi. Až nato, že mám kolená ako cigán po víkende v jame. Lebo kopal studňu a presekol ten kokot káblovku od UPC.

Ohmatal som predmet. Bol to bicykel. Opretý o strom. Prešiel som rukou po jeho ráme. Hrdza. Takže je tu už dávno. Asi si ho tu neoprel dáky hubár, ktorý si len odskočil na malú za strom. Ten tu už stojí nejaký ten piatok. A možno aj sobotu. Reťaz mal spadnutú a pretrhnutú. Kurva a ja som sa tak strašne chcel povozit'. To je smola. Rozbijem auto, a teraz ešte tá spadnutá reťaz. Dnes mám teda ale deň.

Fo je to? Bifikel? Tu?

„Áno. Čaká na takého kokota, ako si ty, aby sa povozil. Čo ty nato? Prijímaš výzvu? Pomôžem ti aj vysadnúť.“

Nefranduj. Fo tu safra robí?

„Nie je to jasné? Veď sa naň poriadne pozri lepšie. Vidiš? Podopiera tu tento majestátny strom, lebo by inak spadol. A keby spadne on, spadnú aj ostatné a celý les navôkol. Takže to je nosný bicykel. Veľmi technicky premyslený a veľmi špeciálne postavený na milimeter presne.“

„Čo by tu do piče robil asi. Nieкто ho tu kurva nechal lebo sa mu roztrhla reťaz. Kurva aj s tvojimi priblblými otázkami ma už serieš. Správaš sa ako z ústavu pre postihnutých. Keby môžem tak ti panvicou o hlavu búcham. Ale nemôžem, lebo by ma to bolelo.“

„Možno už nie sme tak ďaleko.“ Vykročil som ráznejšie. Jeden dva kroky, stále väčšie a väčšie až napokon do kľusu. Potom beh. Najprv zľahka nech rozhybem unavené svaly a kosti. Stále rýchlejšie a rýchlejšie. Po chvíli som šprintoval, akoby ma naháňalo stálo volov. Alebo debilov s vidlami. Po chvíli bolesť. BUM. Kľč do svalu na ľavej nohe. A KURVA!

Viete ako vyzerá pád na betón vo vysokej rýchlosti? Je to úžasný pohľad pre všetkých navôkol. Ako keď sa šmyknete na vode. Vyletia vám nohy, vôbec ich nedokážete kontrolovať pretože sú už preč. Už nie sú vaše v tej chvíli. Zabudnite na ne. Boli, sú preč. Zostal vám trup, ruky a hlava. Hrud'ou prudko padáte dole pretože gravitácia, tá pojebaná kurva smradľavá, v tej chvíli je najsilnejšia. Keby ju v tom mieste technici zmerali, je isté, že by namerali hodnoty, ktoré by hneď išli do Guinnessovej knihy rekordov. Ruky sa snažia niečo zachrániť, ale váš reflex je pomalší, ako by sa zdalo. Kým zareagujete na ten moment, je neskoro. Prešvihli ste to. Ste kokot. Zmierte sa s tým. Nevadí, aj taký musia kráčať po našej krásnej zemi. Takže hlavou mierite na betón, ktorý je neuveriteľne tvrdý a drsný. Ako šmirgel'. Pol sekundy pred nárazom už viete, že sa tomu nevyhnete. A tvár nahodí grimasu. Je to taká skrivená tvár, spodná pera mieri až k brade, doslova ju trhá. Oči sú napoly zatvorené. To preto lebo sa neviete rozhodnúť, či si ich chrániť alebo sa pozerať na to čo príde. Vynikajúco ste to vymysleli, to vám môžem hneď gratulovať. Ste proste génus. A otočíte sa na jedno líce. Väčšinou to, ktoré je bližšie. Jednoducho má smolu. A vtedy to prichádza. Najprv bolesť v ruke, ak nie v rukách oboch. Prípadná zlomenina pri zápästí, alebo celej ruke. Akoby vás pichli ihlicou na štrikovanie presne do nervu. Kurva bolesť to mi verte. Ale to je nič, najlepšie ešte len príde. Potom tlmená bolesť v hrudníku. V horšom prípade zlomená rebrová kosť. Ak by to boli obe spodné, aspoň si v budúcnu budete môcť sami vyfajčiť ftáka. Počul som že aj Marilyn Manson to má. Že vraj je to „IN“. Tak držím palce aby to vyšlo. A nakoniec ten šmirgel' na líci. Poriadne drsný, a strašne rýchly. Hrubý ako betón. Vlastne to je aj betón. Kamienky v zuboch

a oku. Koža na líci už nie je. Tá zostáva ako pamiatka na betóne. Môžete k nej potom nosiť sviečky. Pod kožou, do mäsa vám zostanú zapichnuté kamienky, ktoré si neskôr budete pracne vyberať jeden po druhom, a čudovať sa, že koľko kurva malých kamienkov tá cesta má. Kurva vyjebaná. A tieto bolesti sa potom spoja v jedno a vy rýchlo neviete čo máte ratovať najskôr.

Myslím, že presne toto sa mi stalo. Nadával som ako chorá vrana. Ale ten pád ma akosi prebral.

Keď som vstal, uvedomil som si, že som spadol z bicykla do piče. Z tej hrdzavej kraksne, ktorá opierala strom. No samozrejme, roztrhla sa mi reťaz do riti. V ruke som držal igelitku z tesca, roztrhanú. Po celej ceste boli rozsypané zemiaky, tak päť kíl. Asi na zemiakový šalát. Medzi nimi porozbíjané vajíčka. Mnoho z nich som mal aj na sebe. Lepili sa mi ruky, čiastočne z krvi, čiastočne z vajej. Príjemná kombinácia, musíte vyskúšať. Cez plece som mal prehodený ružový ruksak mojej manželky, ktorý mi dala na ten nákup. Prečo som ho nedal do neho netuším.

Pozrel som sa pred seba. Bol som asi dva metre od okna nášho domu. V okne stála moja manželka s varechou v ruke a nadávala:

„Ty starý kokot opitý. Ved' som ťa poslala len na malý nákup tu vedľa, a ty sa mi hneď ožerieš ešte pred obedom? Nepoznáš iné miesto ako krčmu v dedine? Čo si úplne drbnutý. A ešte spadneš pred domov z bicykla? Prečo sadáš na bicykel, keď si ožratý ako vôl? Ti jebe Fero?“

Zabuchlo sa okno. Krik ešte prenikal aj cez zavreté okná. A ja v bolestiach som si uvedomil, že asi som lesom neblúdil, že ja som sa riadne zas ožral a nevedel o sebe. Ja som to zas posral. Ja som teda riadny čurák. Zas v sračkách.

Sľuby (Dominik Nandráži)

Ešte včera to fungovalo
ľahšie sa klamalo, ľahšie zabúdalo

Ešte včera sme mali pamäť krátku
ľži hádzali sme len tak na skládku

Ešte včera stačili nám sľuby
dnes musíme dať chlieb do huby

Ešte včera boli politici čistí
dnes len ich špinou sme si istí

Ešte včera tu bol Kotleba
dnes voliť rozumne je potreba

Krátky život Boha (Dominik Nandráži)

„Ešte včera to fungovalo!“ povedal si Všemohúci a ihneď radšej začal existovať. V pre človeka neponímateľnom zlomku nanosekundy zozbieral údaje o celom vesmíre i zrazu vnemom zakopol o prachové zrníčko v nepodstatnej časti nepodstatnej galaxie. V tom momente uvidel pestrosť života zahalenú do všadeprítomnej, nekončiacej smrti, ktorá ako prívalová vlna zmieta ten prečudný úkaz vnímajúceho života s dávno spečateným osudom. Povedal si, že tam pre tvora najvyspelejšieho dosiaľ stačil na ťah životom iba sebaklam a nádej a tak opäť prestal byť súčasťou krutého kolotoča fyzikálnych chodov večnosti. Ved' ešte včera to fungovalo i bez Neho...

Tanya (Pavel Novák)

„Ještě včera to fungovalo, zatraceně“. Pomyslela si půlelfka Tanya a skočila do dolíku. Nad ní zasvištěli šípy a ozvali se hlasy banditů.

„Rychle, už jí máme“.

Opět marně zabloumala spouštěcím mechanismem opakovací kuše, kterou nedávno dostala na vyzkoušení od trpaslíka Rainyho. Doted' fungovala bezvadně a stačilo jen vyčistit, promazat a doplnit zásobník. V tu chvíli ji to došlo. Už pět dní ji vysela u sedla. Po posledním zátahu na bandity byla tak rozjařená úspěchem, že na ni úplně zapomněla. Začala horečně přemýšlet co dál. Opatrně vykroukla. Bandité už ji stačily obklíčit. Tahle parta byla jiná. Pracovali sebraně a navzájem se při postupu kryli. Navíc bylo poledne. Udělala obrovskou chybu, že do toho šla sama. Přitom jak Roxana, tak Therion byli k dispozici. Ani manželka Ragose nemohla zavolat. Ten byl na jednání s Nimaïou někde uprostřed hor.

„No, nedá se nic dělat, budu muset použít magii“.

Uvolnila se a relaxovala. Když k ní konečně došli, přivítala je úsměvem.

„Ahoj chlapci, chcete si zatancovat?“

Otevřela dlaně a na nich vykvetli ohnivé koule o velikosti melounů. Překvapení v jejich očích bylo až úsměvné.

Nemožné (Pavel Sekerák)

Ešte včera to fungovalo,
Dnes je to už nemožné
Jednoducho sa to stalo
My za to vraj nemôžeme.

Ešte včera som bol zlato
Dnes nevieš mi prísť na meno
Nestálo to vôbec za to
Myslím na slová známeho

Zbytočne sa vyčerpávaš
Láska je len prelud
Vychladne jak ranná káva
Tak sa konečne prebud'!

Neskoro (Pavel Sekerák)

Ešte včera to fungovalo,
nechápem, kde robím chybu.
Mal by som začať čítať návody.

Že sa to všetko pobabralo,
za to len ja nesiem vinu.
Nebudem predsa veriť v náhody.

Nemal som do toho zasahovať,
aj keď to nebolo dokonalé.
Aj keď to nebolo ako v reklame.

Vraj sa mám teraz odsťahovať,
vziať si i spomienky pozostalé.
Je neskoro riešiť kto klame, kto neklame.

Reklamácia (Pavel Sekerák)

Ešte včera to fungovalo.
V poriadku, ja sa nehádam.
Vyplňte reklamačný protokol.
Môžte Vy? Ja to nezvládam.

Vari to robíte prvýkrát?
Áno, a mám z toho obavy.
Vymenia mi to za nové?
Asi nie, to sa opraví.

Nie je to nič tragické,
mohlo sa to stať každému.
Mohlo sa, ale nestalo.
Stalo sa to mne samému.

Vážení, nevešajte hlavu,
veď je to iba hriankovač.
Ale keď ja som chcel,
rovnaký svokre darovať.

Vrany (Pavel Sekerák)

Ešte včera to fungovalo.
Ešte včera to bolo možné.
Niečo sa vo mne odohralo.
Čo nesmeli sme, teraz môžeme.

Čo bolo predtým skryté,
to teraz vidia všetci.
Spomienky do dlaní vryté
a tomu podobné veci.

To, čo som strážil starostlivo,
aby som ochránil teba i seba,
to teraz vyzerá podozrivo.
Či mi to bolo vôbec treba?

Otvárať zahojené rany,
myslieť na všetko čo sa stalo.
Dnes nado mnou krúžia vrany.
Ešte včera to fungovalo.

Ticho (Pavel Sekerák)

„Ešte včera to fungovalo.“ - hovorí, zatiaľ čo jej unavené telo pomaly klesá na posteľ.

Pritisne hlavu na vankúš a naplní ho slzami. Zatvára oči, uzaviera sa pred svetom. Ignoruje všetky akustické podnety. Nevníma ruch ulice, tlačiaci sa dnu cez otvorené okno, ani tú primitívnu odrhovačku, čo sa šíri v rádiových vlnách. Rovnako tak úmyselne prehliada hlas, ktorý naliehavo volá jej meno. Pre istotu sa ešte zakryje svojou obľúbenou perinou. Zmizla. Takmer úplne. Nebyť tých pár blondých prameňov vlasov, čo sa nezmestili pod paplón, nebolo by vôbec poznať, že tu niekto je. Bola by to iba obyčajná izba mladej študentky. S knihami voľne existujúcimi v priestore. S fotkami, ktorých rámiky sú primálne na to, aby obsiahli široké úsmevy priateľov. S plagátom chlapčenského kvarteta, tajne nalepeným na boku skrine. Zvedavé slnko sa snaží dostať dnu, ale svetloružové závesy milosrdne prepúšťajú dnu len toľko svetla, koľko je nevyhnutne potrebné na orientáciu. Miestnosť naplní horúca a zároveň chladivá atmosféra. Očividne miluje svoje pohodlie a svoj vlastný svet. Má veľmi rada ticho. To ticho, v ktorom môže snívať, či premýšľať. Častokrát je práve ono jej jediným spoločníkom. Je asi jediné, na koho sa môže spoľahnúť, s kým môže vždy počítať. Na malý okamih mala pocit, že ho už nepotrebuje, že našla svoju spriaznenú dušu. Toho, čo ovládol jej sny a jej myšlienky. Dobre vedel, že v tomto svete sa necíti akosi doma. Preto ju neustále povzbudzoval. *Možno nikdy nenájdeme miesto kam budeme patriť. Ale i toto je celkom fajn. Stačí sa pozrieť inými očami.* - hovorieval. A tým si ju získal. Neboli to jeho hlboké hnedé oči, ani husté čierne vlasy. Neboli to ani tri pásiky na jeho odeve, či štyri kruhy na kapote auta. Bol to ten záujem. Ten intenzívny pocit, ktorý mala zakaždým, keď prehovoril. Ten pokoj v hlase... Sama to nevedela presne definovať. Riadila sa výlučne svojimi pocitmi. Zatiaľ ju nikdy nesklamali, tak prečo by im nemohla dôverovať i teraz? Žiaľ tentokrát jej vrazili dýku do chrbta. Z pozorného romantika sa vykľul majetnícky sebec. Vôbec nechápala ako sa to stalo. Prečo to neodhalila skôr? To nebola jediná otázka, čo ju teraz trápi. Má ich ešte asi milión. Má vôbec zmysel ľúbiť? Načo je dobrá všetka tá bolesť? Bude potom ovocie snov sladšie? Ustal ruch ulice i hudba z rádia. Opäť tu bola iba ona a ticho, ktoré prerušila bolestným vzlykaním.